

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Edvīns Šnore: IR JĀSTIMULĒ DEKOLONIZĀCIJA!

Notikumi Ukrainā, īpaši Krimā, pastiprināti liek domāt arī par Latvijas nacionālās drošības apdraudējumiem – par neveikto deokupāciju un dekolonizāciju. Lai meklētu atbildes uz šiem būtiskajiem jautājumiem, aicinājam uz sarunu vēstures zinātni doktoru un dokumentālās filmas “Padomju stāsts” autoru Edvīnu Šnori. Pirms intervijas viņš sacīja, ka laikraksts “DDD” jau sen aplūko tēmas, par kuru aktualitāti pārliecinās aizvien vairāk cilvēku. Varam atbildēt – paldies, prieks censties!

Nesenā publikācijā “Latvijas Avīzē” Edvīns Šnore raksta: “Integrācija Latvijā nav izdevusies. Un nevis tāpēc, ka būtu pieļautas kādas milzīgas kļūdas un ka, darot savādāk, viss būtu izdevies, nē. Vienkārši ir lietas, kuras nav iespējamas. Nav iespējams, piemēram, pārkrāsot Baltijas jūru zaļā krāsā, izlejot tajā pudelīti ‘zeļonkas’. Tāpat Latvijā nebija iespējams integrēt krievus latviskā vidē, ņemot vērā milzīgo krievu īpatsvaru un to, ka PSRS kolonizācijas rezultātā daudzviet krievu/krievvalodīgo ir pat vairāk nekā latviešu, piemēram, Rīgā.”

Saruna ar vēstures zinātni doktoru Edvīnu Šnori

MELI IR “INTEGRĀCIJAS” KONSTRUKCIJAS BALSTI

DDD: Šobrīd masu medijos tiek pausts satraukums par Krievijas agresivitāti un bažas, ka kaimiņu lielvalsts varētu uzņemties arī Latviju, jo šeit dzīvo ļoti daudz Krievijas tautiešu. Drudzaini tiek spriedelēts par kādiem jauniem līdzekļiem, kas ļautu saliedēt sabiedrību Latvijā. Tiek domāts, kā latviešiem vēl vairāk pazemoties, lai tikai krievvalodīgie mūs iemīlētu. Vai, jūsuprāt, ir iespējams atrast vēl kādu veidu, kā mums draudzīgi sadzīvot un saliedēties ar okupācijas laikā iepludināto

milzīgo krievvalodīgo un viņu pēcnācēju masu?

Edvīns Šnore: Manuprāt, šo brīnumlīdzekli mūsu valsts meklē jau 20 gadus, pat ilgāk – kopš neatkarības atjaunošanas. Rezultātu mēs redzam, kaut vai ikdienā uz ielas, un tas ir katastrofāls. Vislabāk šīs sekas varēsīm ieraudzīt 9. maijā.

Ja runājam par saliedēšanu, par integrāciju, ir jāatzīst, ka situācija ar katru dienu paliek aizvien sliktāka. Realitāte ir tālu no ieceres, ko mūsu t.s. integrācijas arhitekti ieskicēja 90-to gadu sākumā. Tālu no tā, ko Nils Muižnieks 1997. gadā stāstīja laikrakstā “Diena”, ka pēc 10–15 gadiem tādas problēmas kā latviešu valodas nezināšana un nerunāšana vairs nebūšot, jo integrāci-

“Izejas punkts visām šīm integrācijas teorijām, uz kuru bāzes ir tikusi balstīta un vēl joprojām balstās līdzšinējā valsts politika, ir nepareizs.”

jas programma esot plaša un dod rezultātus. Bet, kā mēs redzam, tā ir pilnībā izgāzusies, viss ir bijis nepareizi, ko viņš klāstīja.

Tāpat runas par vēsturisko atmiņu, kas arī tiek uzskatīta par daļu no t.s. integrācijas un pie kuras esot jāstrādā. Atceros, vēl salīdzinoši nesen, pirms kādiem pieciem gadiem, piedaloties radoraidījumā, mana oponenta arguments bija šāds: vecie cilvēki izmirst, un pie Uzvaras pieminekļa 9. maijā vairs neviens neies. Teicu, ka tā nebūs, un pēc laika par to

varēsīm pārliecināties. Kā redzam, tas nav noticis – 9. maijā pie pieminekļa iet aizvien vairāk.

DDD: Kāpēc? Vai tādēļ, ka latvieši neprot viņus integrēt?

E.Š.: Tas ir tādēļ, ka izejas punkts visām šīm integrācijas teorijām, uz kuru bāzes ir tikusi balstīta un vēl joprojām balstās līdzšinējā valsts politika, ir nepareizs. Šo teoriju pamats ir mākslīgas konstrukcijas, pat meli.

DDD: Piemēram?

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

PAR INTEGRATORIEM UN CITIEM KRĀMIEM

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

→ 2. lpp.

LATVIJAS VALSTS NOSLĒPUMS ZINĀMS ARĪ KRIEVIEM

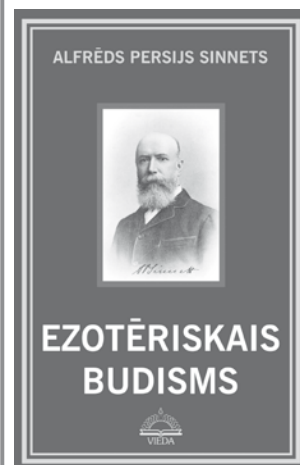
→ 5. lpp.

Kad latvju tautas varonim HERBERTAM CUKURAM tiks sniegta pelnītā cieņa un gods?

→ 6. lpp.

JAUNA GRĀMATA

Alfrēds Persijs Sinnets “EZOTĒRISKAIS BUDISMS”

Apgādā “Vieda” ir nākusi klajā kāda ļoti vērtīga grāmata – Alfrēda Persija Sinnetta sarakstītais “Ezotēriskais budisms”. Tā nodērs lasītājam, kurš tiecas izzināt pasaules un cilvēka uzbūves noslēpumus, vēlas attīstīt savu garīgumu un apgūt prasmi dzīvē izmantot “sesto maņu” – intuīciju. Grāmatu latviešu valodā ir tulkojusi un rediģējusi Vita Ņikitina.

“Ezotēriskā budisma” tēmas būtība ir iekļauta pašā virsrakstā – termins “ezotērisks” apzīmē slepenu, apslēptu mācību, kuru apgūt tikai iesvētītie. A.P.Sinnets savā darbā ielūkojas dziļajos budisma noslēpumos, kas gadsimtiem ilgi ir bijuši apslēpti daudzu cilvēku acīm, bet mūsdienās pamazām nāk atklātībā.

Grāmatā “Ezotēriskais budisms” ir iekļautas tādas nodaļas kā “Ezotēriskie Skolotāji”, “Cilvēka uzbūve”, “Planētu ķēde”, “Pasauļu periodi”, “Devačana”, “Cilvēces progress”, “Buda”, “Nirvāna” u.c. Pirmo reizi šis darbs tika publicēts 1883. gadā, raisot dzīvu interesi un veselu lavīnu atsauksmju visās attīstītākajās valstīs. Tas lielā mērā ir piedalījies Austrumos apslēpto zināšanu ie-nākšanā Rietumu pasaulē.

Alfrēds Persijs Sinnets (1840–1921) bija angļu žurnālists, vairāku lielu laikrakstu redaktors, bet viņa interese par okultajām zinātnēm saveda kopā ar Helēnu Blavatsku un pulkvedi Olkotu. 1880. gadā viņš iesaistījās Helēnas Blavatskas dibinātajā Teozofu biedrībā un vairākkārt ir bijis arī tās vadītājs.

A.P.Sinneta biogrāfijā nozīmīga ir sarakste ar Himalaju Mahātmām, kas veidoja viņa zināšanas. Vēstules vēlāk tika apkopotas grāmatā “Mahātmu vēstules Sinnetam”. Dažas no tām ir iekļautas apgādā “Vieda” izdotajā grāmatā “Austrumu Kauss. Mahātmu vēstules”.

LAIKRAKSTS “DDD” UZVAR TIESĀ

Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa 3. aprīlī, skatot lietu pirmajā instancē, **pilnībā apmierināja laikraksta “DDD” galvenās redaktores Līgas Muzikantes prasību pret valsti par morālā kaitējuma atlīdzināšanu** saistībā ar Drošības policijas un prokuratūras safabricētajām krimināllietām par deokupācijas un dekolonizācijas tēmu publicēšanu laikrakstā “DDD”. Latvijas valsti saskaņā ar likumu šajā lietā pārstāv Tieslietu ministrija.

Līga Muzikante tiesai lūdza piedzīt no Tieslietu ministrijas 10 600 latu lielu morālā kaitējuma atlīdzību, kas būtu līdzīga naudas soda apmēram, ar kādu savulaik prokuratūra draudēja sodīt Līgu Muzikanti, uzturot ap-sūdzību. Noklausoties lietas dalībniekus, Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa nolēma no Tieslietu ministrijas piedzīt nedaudz lielāku summu – 11 000 latus (aptuveni 15 650 eiro). Ar pilnu spriedumu būs iespējams iepazīties 17. aprīlī.

Paldies “DDD” lasītājiem, kas atnāca uz tiesas sēdi, kā arī visiem atbalstītājiem, kas veltīja labas domas neklātienē! Ši ir mūsu kopīgā uzvara.

Laikraksta “DDD” redakcijas kolektīvs

PAR INTEGRATORIEM UN

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

VAI NO KARTUPEĻA IZAUGS ĶIRŠIS?

DDD: *Pēc notikumiem Ukrainā līdzšinējie kaismīgākie integrācijas aizstāvji, piemēram, Marina Kostņecka, Ilze Ostrovska, plašas saziņas līdzekļos atklāti atzina, ka integrācijas politika ir izgāzusies.*

Aivars Garda: Mums jau sen zināms bija, ka tā tas būs. Jau 2000. gadā, kad mēs aktīvi sākām savu darbību, teicām, ka integrēt, tas ir, apvienot vieno-tā latviešu tautā, var tikai izkļūdušos latviešus. Nevar integrēt latviešus ar viņu ienaidniekiem. Pats vārds “integrācija” jau ietver sevī tikai kādreiz bijušā veselā atkal apvienošanu – mēs nekad neesam bijuši viens vesels ar okupantiem.

Okupanti mūs ir iekarojuši, bet valsts vadītāji nelietīgi mēģināja ar eksperimentu saaudzināt mūs kopā, taču neizdevās. Un nevarēja arī izdoties. To pašu LNT veidotajā filmā “Latvijas faili” teica arī bijušais ārlietu ministrs Jurkāns, viņš tikai piebilst, ka šie neintegrētie, vai arī pat integrētie, kas ir dabūjuši pilsoņu pasēs, visi ir kļuvuši par piekto kolonnu. Ja Krievija tagad uzbruktu, tad tai būtu viegli iekarot Latviju, jo šeit ir tās piektā kolonna. Tad jājautā, ko toreiz iedomājās visi tie “gudrinieki”, sākot ar Vairu Viķi-Freibergu, kas kvēli atbalstīja integrācijas procesu, kas piedalījās? Ko domāja “pārgudrie” (jeb pārmulķie) žurnālisti, kas dedzīgi aizstāvēja, popularizēja integrāciju? Ko kādreiz domāja pats Jurkāns? Vai iedomājās, ka, iestādot kartupeli, viņiem izaugs ķirsis? Kā no okupanta var izaugt kārtīgs, latviešu tautu mīlošs pilsonis?! Nekad! Viņš paliks kolonizators, kura dvēselē ir pavisam citi mērķi, kāpēc viņš uz šejieni atnāca. Viņš atnāca pakļaut.

To pierādīja arī Krimas notikumi. Tie krievi, kas dzīvoja Krimā, nav ne ukrainizējušies, ne Krimas tatarizējušies, palikuši krievi – kā okupanti, kolonizatori. Viņiem patik šīs zemes kolonizēt, būt par tās noteicējiem, tikai nekādā gadījumā nemācīties ne Krimas tatāru valodu, ne ukraiņu. Viņiem pat riebjas mācīties ukraiņu valodu. Putins gan ir pateicis, ka Krimā būs trīs valsts valodas – Krimas tatāru, krievu un ukraiņu. Tie ir tikai vārdi, tas ir smieklīgi, jo neviens krievs nemācīsies ne ukraiņu, ne Krimas tatāru valodu.

Visa tā saucamās integrācijas programma Latvijā tagad ir izgāzusies. Īstenībā visus, sākot ar Vairu Viķi-Freibergu, kas Gunti Ulmani, visiem līdzšinējiem Ministru prezidentiem, ministriem, Saeimas deputātiem, žurnālistiem (politstulbepiem), kas vienā korī dziedājuši, mūsu

“brašajiem politologiem”, kuri ikreiz televīzijā “gudri” sniedza intervijas, – viņus visus būtu jāpieliek pie kauna staba. Bet tagad notiek tieši pretējais – Vairu Viķi-Freibergu velk ārā saulītē kā tādu varoni. No kurienes viņu velk ārā – no mēsliem, ko viņa sataisījuši?

DDD: Viņa tagad nosoda Putinu, kaut gan pati skrēja 9. maijā uz Maskavu būcot Putinam roku...

A.G.: Jā, skrēja pie Putina. Bet tagad visi viņu atzist par ļoti gudru.

IR JĀPARĀDA NEPATIKA PRET OKUPANTIEM

DDD: *Varbūt tiem, kas līdz šim aktīvi iestājās par integrācijas politiku, tērējot tam milzīgus valsts budžeta līdzekļus, vajadzētu no saviem privātajiem līdzekļiem to visu kompensēt un līdzekļus ieskaitīt dekolonizācijas vai repatriācijas fondā?*

Aivars Garda: Pilnīgi pareizi. Vairai Viķei-Freibergai, Guntim Ulmanim, Valdim Zatleram vajadzētu atņemt dzīvokļus, izlikt šos amorālos tipus uz ielas, lai dzīvo, kur grib, naudu no dzīvokļu pārdošanas ieskaitīt okupantu repatriācijas fondā un kaut ko darīt. Jau gandrīz desmit gadus darbojas Putina izstrādātā Krievijas repatriācijas programma, sludinājumi tika publicēti krievu rakstošajā presē “Veski Segona”, “Cas”. Tikai mūsu avīzes un mūsu politiķi par to ne vārda – it kā tas būtu vistrakākais noziegums, ka okupanti aizbrauks no Latvijas.

DDD: *Cilvēki var teikt – ko tad vairāk, viņiem informācija ir bijusi, projām braukt viņi negrib, ko tad mēs varam izdarīt, vai tad varam viņus kaut kā iespaidot?*

A.G.: Protams, ka varam iespaidot. Ar savu attieksmi varam radīt viņiem sliktus apstākļus. Mums ir jāparāda mūsu nepatika pret viņiem, jo tā ir normāla okupētas un kolonizētas valsts, kāda ir Latvija, pilsoņu (latviešu) reakcija pret saviem varmākām. Un, ja viņi ik uz soļa justu mūsu nepatiku pret viņiem, viņi laistos prom tāpat, kā aizlaidās no Tadžikistānas, Azerbaidžānas, Čečenijas – pametuši visu mantu, aizlaidās. Kadirovs ar Putinu Čečenijā vienojās par sadarbību, viens otram uzticas – Putins dod naudu, Kadirovs to tērē, ceļot mājas, ceļot Čečeniju. Tātad attīsta līdz šim mērķtiecīgi iznīcināto valsti, un viss ir normāli.

Starp citu, kad Zatlers 2010. gadā aizbrauca uz Maskavu, viņš taču katru gadu apsolījis maksāt Krievijas pensionāriem vēl piedevām vairāk nekā desmit miljonus latu. Tātad pa šiem četriem gadiem okupantu un kolonistu

pensionāriem ir atdoti ap 40 miljoniem latu – okupantiem! Ne jau mūsu pensionāriem, bet okupantiem!

DDD: *Logiski, ka šādā situācijā, kad visi tik saudzīgi un mīļi izturas pret okupantiem, ja viņiem šeit radīta paradīze, tad neviens labprātīgi nekur nevēlas braukt.*

A.G.: Jā, tā tas ir.

NEPILSONIS = OKUPANTS, KOLONISTS

DDD: *Ir aktualizējies jautājums par nepieciešamību likvidēt nepilsoņu statusu. Šāda rīcība ļaunot saprast, kas patiesībā ir šie cilvēki. Vai piekrist, ka tas varētu kaut ko mainīt, pietuvinātu dekolonizācijas procesu?*

Aivars Garda: Tiklīdz izskanēja priekšlikums likvidēt nepilsoņa statusu, tā uzreiz bija kāda valsts amatpersona, juriste, kas radio studijā, raidījumā “Krustpunktā” iebilda, ka mēs tā nemaz nevaram darīt, jo esam apņēmušies citu valstu priekšā (droši vien Eiropas priekšā), ka mums būs nepilsoņi, ka mēs tos aizstāvēsim, jo viņu nepilsoņu pasēs to mēr skaitās Latvijas pasēs un mēs tos aizstāvam ārzmēs. Studijā esošā juriste apgalvoja, ka tādi ārvalstnieki, par kādiem pārvērtos nepilsoņi pēc nepilsoņu statusa likvidēšanas, pie mums nedrīkstot būt. Bet Krievija Krimā mierīgi visiem ļauj izvēlēties – kas negrib būt Krievijas pilsonis, var būt ārvalstnieks.

Ārvalstniekus var palūgt aizbraukt prom no Latvijas, tāpat, nepagarinot uzturēšanās atļaujas, var palūgt aizbraukt prom arī Krievijas pilsoņus. Ar to arī varbūt vajadzētu sākt – nepagarina atļauju un palīdz aizbraukt.

DDD: *Principā šodien notiek atgriešanās 90-to gadu sākumā, kad LNNK ierosināja nevis izveidot nepilsoņu statusu, bet paredzēt pagaidu uzturēšanās atļaujas, kuras ik pa laikam tiek vai, gluži pretēji, netiek atjaunotas. Vai to varētu uzskatīt par dekolonizācijas procesu?*

A.G.: Ne tieši, bet gandrīz. Mēs, protams, uzturam spēkā faktu, ka mums ir tiesības dekolonizēt, tas ir, ar likuma spēku viņus izraidīt no Latvijas. Bet, ja tam nav nepieciešamības, ja pati Krievija viņus aicina, tad mēs varam viņus pavadīt ar orķestri. Ne vienu vien reizi esam teikuši, ka tā arī ir jādara, tikai valdība to nedara. Un ļoti noziedzīgi to nedara.

Tā, šķiet, ir Šlesera kompānija, kurai katrs krievs ir vajadzīgs, kura skaļi paziņo: “Neatdosim savus krievus!” Nav viņi mums vajadzīgi. Ja Šlesera ir vajadzīgi, lai viņš nem tos krievus un pats brauca ar viņiem prom – lai tad viņš

ir tas karognesējs un bundzinieks reizē un, ritmu sīdams, brauc ar viņiem prom.

DDD: *Visticamāk Ukrainas notikumu dēļ, arī sabiedriskajā radio, televīzijā un citos medijos izskan, ka plaša starp latviešiem un krieviem ir ļoti liela. Kad tika paziņots prezidenta Bērziņa lēmums atcelt Krievijas metropolita vizīti Latvijā, izskanēja viedoklis, ka šāda rīcība šo plašu tikai palielinās. Kā jūs vērtējat šo Valsts prezidenta lēmumu?*

A.G.: Es to vērtēju ļoti pozitīvi – Krievijas metropolīts nav jālaiž Latvijā, jo viņš ir mums naidīgas baznīcas galva. Ja viņš būtu draudzīgs, viņš šeit atbrauktu, aicinātu visus mājās un kopā ar okupantiem aizbrauktu. Tad mēs Kirilu celtu debesīs, bet īstenībā viņš nav mums vajadzīgs.

Negribas apvainot tikai pareizticīgo baznīcu, jo arī citas – gan katoļu, gan luterāņu, gan baptistu baznīcas – nav vajadzīgas latviešu tautai. Neviena baznīca necinās par latviešu tautas interesēm. Kas attiecas uz Kirilu – ak, tu Dievs, atradām kādēļ uztraukties! Labi, ka neatbrauks. Kāds okupants nobirdinās asariņu – tas ir labi. Viss, kas par sliktu okupantam, mums nāk par labu. Mums ir jāsaprot – nekādu sadzīvošanu ar okupantiem mēs nedrīkstam pieļaut, jo tas grauj latviešu tautas integritāti! Tas ir antiintegrācijas process. Tā saucamais integrācijas process īstēnībā bija antiintegrācijas process. Mums okupanti ir nevis jāintegrē, bet jārepatriē.

ATBILDE KASPARAM

DDD: *Mēs saņēmām vēstuli no kāda mūsu lasītāja Kaspāra: “Kāpēc tieši patlaban, kad tik aktuāls jautājums par ļaunā ar acīmredzamu impēriku lielummāniju sirgstošā Kremļa Pundura izdarībām Krimā – no jums nāk labākajā gadienā tikai klusums? Vai īstiem latviešu patriotiem neklātos šādas sarkano plukatu mantinieku agresijas ārkārtas apstākļos tomēr būt aktīviem un dot cerību vismaz tai latviešu tautas daļai, kam vēl rūp ne tikai sava materiālā labklājība, bet arī arīdzan mūsu – latviešu kā nācijas, nākotne?” Ko jūs atbildētu Kaspāram?*

Aivars Garda: Es domāju, ka Kaspars varbūt nav lasījis mūsu avīzes pēdējo numuru. Lai viņš izlasa, jo mēs, protams, reaģējam uz notiekošo Ukrainā un Krimā. Taču mēs katrā ziņā priecājamies, ka Kaspars ir aktīvs cilvēks. Kaut arī viņš pārmet mums, mēs viņa bāršanos pāradresējam prezidentam un valdībai, jo viņiem pieder vara, viņi pieņem

“Ar savu attieksmi varam radīt viņiem sliktus apstākļus. Mums ir jāparāda mūsu nepatika pret viņiem, jo tā ir normāla okupētas un kolonizētas valsts, kāda ir Latvija, pilsoņu (latviešu) reakcija pret saviem varmākām.”

lēmumus. Mūsu vara ir vārds – drukātais vai izrunātais, to mēs arī izmantojam.

Protams, ja Kaspars gaida mūsu aicinājumus ņemt ieročus rokās un saukt aizstāvēt Krimu (nezinu, vai viņš tā domā – tikai minu), tas būtu absurds, jo paši ukraiņi pat nav nevienu šāvienu izdarījuši, lai aizstāvētu Krimu. Tas ir jāņem vērā, ka ukraiņi paši neizstāv savu zemi, ko tad mums tur darīt?

DDD: *Varētu uzdot jautājumu arī pašam Kaspāram – kāpēc viņš nebruka virsū tiem, kas atdeva Abreni? Kāpēc to pieļāva?*

A.G.: Iespējams, ka Kaspars tikai tagad sācis interesēties par šiem jautājumiem – Abreni atdeva pirms septiņiem gadiem. To tā varbūt varētu saprast – nezina, cik Kaspāram gadu, kad viņš aktīvi sācis interesēties par politiku? Bet katrā gadījumā ir labāk, ka viņš uzraks-tīja, nekā, ja viņš nebūtu mums rakstījis.

DDD: *Vai jūs pievienojaties tam sabiedriskajam viedoklim, kas saistībā ar notikumiem Krimā ir formulēts atklātajā vēstulē prezidentam, ar aicinājumu viņam pašam atkāpties no amata, ka viņš nav prezidenta amata cienīgs?*

A.G.: Es domāju, ka neviens no mūsu bijušajiem prezidentiem, kā arī šis esošais, nav cienīgs būt par prezidentu. Arī Vaira Viķe-Freiberga, ko tagad dažādi mulķi ceļ godā un atceras kā milzīgu vērtību, nebija prezidenta amata cienīga. Viņai, atšķirībā no pārējiem, piemita lielākas oratora spējas, un viņa prata (prot vēl tagad) formulēt savu domu, un tas cilvēkiem patik. Bet ne jau tas ir valstsvīra vai valstssievas galvenais uzdevums. Bērziņš, tāpat kā Vaira Viķe-Freiberga, nav nekāds prezidents, tādēļ ir vienalga – vai viņš (tāpat kā Vaira) tur ir vai nav. Starp citu, Vaira Viķe-Freiberga kā prezidente izdarīja lielāku ļaunumu – viņa atdeva Abreni. Pat ļoti uzstājīgi centās, lai atdotu Abreni.

DDD: *Atklāto vēstuli prezidentam Bērziņam pasniedz kā intelīģences pamošanos, pienākuma pildīšanu pret sabiedrību, pret savu tautu, kā apliecinājumu, ka kultūras un sabiedriskie darbinieki iestājās par kaut kādām labām izmaiņām. Vai jums šīs aktivitātes nerada šķepsi, jo šie cilvēki līdz šim ir klusējuši vai gluži pretēji – atbalstījuši visu, kas bijis vērst pret latviešu interesēm? Kaut kā nav dzirdēts, ka būtu bijusi atklāta intelīģences vēstule, lai protestētu pret Abrenes atdošanu un pieprasītu pārtraukt noziedzīgo integrācijas programmu?*

A.G.: Tieši tā. Es viņus neesmu dzirdējis, nepazīstu viņus un nezinu, vai viņi ir vai nav kaut ko darījuši. Elita Veidemane savā rakstā, kas publicēts 2. aprīļa “Neatkarīgajā Avīzē”, nedaudz uzlēja aukstu šalti šiem parakstītajiem un mazliet pasmejās par viņiem. Es domāju, ka pelnīti, it īpaši viņa saka, citēju: “Piedodiet, bet 99% no vēstules parakstītājiem es kaut kā nemanīju 1991. gada Latvijas neatkarības cīnītāju rindās, kur nu vēl runāt par gatavību “ideālu vārdā atdot dzīvību”. Ja nav argumentu, nevajag tukši klabēt. Sanāk tāds bezjēdzīgs kariņš pašiem ar sevi.” Tā Elita Veidemane raksturo šo vēstuli. Man nav pamata viņai neticēt.

DDD: *Siem cilvēkam tāpat kā Tibetas neatkarības aizstāvjiem ir viegli cīnīties par taisnīguma atjaunošanu svešā valstī, kas ir tālu, bet viņi neko nedara, lai atjaunotos taisnīgums tepat, Latvijā. Kāpēc, jūsu prāt, tā ir?*

A.G.: Viņi, kā lai saka, splauj pa vējam. Pašlaik vējš pūš uz to pusi, jo tagad gan Eiropa, gan pasaule ir sašutusi, ka Krievija tāda veidā ir anektējusi Krimu.

DDD: *Vai tas ir drosmes trūkums cīnīties par Latvijas dekolonizāciju?*

A.G.: Protams, ka drosmes trūkums. Gan stulbums, gan drosmes trūkums – tur ir viss kopā – tas ir viens sliktos īpašību kokteilis – idiosinhrāzija.

CITIEM KRĀMIEM

IR VAJADŽĪGA DROSME SAUKT LIETAS ĪSTAJOS VĀRDOS

Aivars Garda: Atklāto vēstuli prezidentam ir parakstījis arī pederasts Streips. Ko labu var gaidīt no tāda Streipa – nezinu. Kad ieraudzīju tur viņa uzvārdu, apšķēbinājās dūša – īpaši tad, kad izlasa mūsu laikraksta iepriekšējā numurā publicēto Visvalža Paulusa konkursa darbu par homoseksuālisma kaitīgumu, kurā autors aicina saukt lietas īstajos vārdos.

Starp citu, Visvaldim Paulusam ir taisnība, jo, saucot lietas īstajos vārdos, visiem kļūs skaidrs un paliks kauns par apkauņojošu darbību. Esmu pamanijis, ka aizvien biežāk izskan rosinājumi it visās dzīves sfērās saukt lietas īstajos vārdos. Piemēram, radio “Merkurs” raidījumā “Gaismas pils” Juris Lapinskis un Aivars Andersons stāstīja par kādu senioru sapulci, kurā visi nolēmuši, ka jārunā atklāta valoda, atklāti jāsauc lietas īstajā vārdā – ja ir deokupācija, tad deokupācija, ja dekolonizācija, tad dekolonizācija, ja deboļševizācija, tad deboļševizācija. Nedrīkst slēpt.

Visvaldis Pauluss rakstā “Quo vadis homo sexualis?” aicina saukt īstajos vārdos arī pederastus. Mēs jau tagad zinām, ka vārds “pederasts” ir iekļauts rupjo vārdu sarakstā, kaut gan tas nav rupjš, bet ir literārs vārds, kas ir atrodams vārdnīcās ar skaidrojumu – pederasts ir vīrietis, kas dzimumsakaros (kādi vispār nav iespējami) kopojās ar otru vīrieti – tā tad savā starpā. Un Visvaldis Pauluss tos iesaka saukt par *d... p...* (pilnu terminu lasiet: VPauluss “Quo vadis homo sexualis”, “DDD” Nr. 6(308) – *red.piez.*) Saudzēšu mūsu lasītāju tikumiskās ausis un šeit neskaidrošu tā nozīmi, bet man ir jāatzīst, ka, ja sabiedrībā patiešām sauktu lietas īstajos vārdos – pederastus sauktu nevis par gejiem (“jautriem zēniem”), bet tik tiešām par *d... p...*, tad bērnam uzreiz varētu paskaidrot, ka *d... p...* ir vienkārši draņķis un sūdabralis.

Mamma vai tēvs taču nevarētu stāstīt bērnam, ka tas ir cildenais *d... p...* karognesējs – tāds pats kā mēs, tikai savādāks. Ja bērnam to pateiktu, viņam uzreiz rastos jautājumi – tēti, māmī, vai tad tas ir labi? Viņam atbildētu – nē, tas, protams, ir slikti. Apgalvot, ka *d... p...* ir kaut kas labs, var tikai *d... p...* karognesējs ar savām *dāmītēm* no Latvijas radio, kurš nēlaiž garām nevienu iespēju propagandēt savas perversās tieksmes. Tikai pretīgs vārds varētu piedienēt šim pederastu karognesējam.

DDD: Tad arī droši vien

nebūtu tādas tantiņas, kas zvanītu uz Latvijas Radio un eksaltētās balstiņās teiktu – vai, cik jūs gudrs, cik daudz jūs zināt, mīļo pederastu karognesēj...
A.G.: Jā, tām tantiņām būtu pretīgi. Tas būtu labums arī sabiedrībai, pat Rietumu sabiedrībai. Iedomāties, kāds aizrakstītu vēstuli ASV prezidentam Obamam: “Prezident, Obamas kungs, jūs atļāvēt *d... p...* laulības. Tātad visi *d... p...* varēs turpmāk pilnīgi atklāti *p.... d...*, adoptēt bērnus un viņu klātbūtnē *p... d...*” Un tādu pašu vēstuli varētu aizsūtīt Anglijas karalienei. Viņai mati stāvus saceltos no tā, ko viņa ir atļāvusi. Īstenībā arī visa sabiedrība riebumā novērstos no tādiem prezidentiem.

DDD: Iespējams, ka cilvēki baidās saukt lietas īstajos vārdos, jo negrib piedzīvot masveida uzbrukumus un nosodījumus. Kā piemēru, kādu reakciju izraisa drosmīga rīcība, varu atgādināt, ka 2005. gadā toreizējais Saeimas deputāts Leopolds Ozoliņš, protestējot pret atļauto pederastu gājienu Rīgā, izplatīja atklātu vēstuli, saucot viņus īstajos vārdos – ne tikai par *d... p...*, bet pat par mēslu kultiņtājiem, taisnās zarnas operatoriem un apziņu deģenerējošas sērgas izplatītājiem. Jezgu sacēla ne tikai vietējais pederasts Kozlovskis, iesniedzot prasību tiesā pret Leopoldu Ozoliņu par “goda un cieņas aizskaršanu”.

A.G.: Redziet, tad arī tie zaļie parādīja, kas viņi patiesībā ir. Man trūkst vārdu, lai par viņiem izteiktos. Bet toreiz Leopolds Ozoliņš patiešām drosmīgi viņus nosauca īstajos vārdos – un tad sāka vārtīties visa pasaule. Organizācija Amnesty International atsūtīja vēstuli, ka tā jau nevar darīt. Mēs, Latvijas Nacionālā fronte, savukārt viņiem aizsūtījām pateicību par ļoti augsto Leopolda Ozoliņa vēstules novērtējumu!

Vecākiem ir jādara viss, lai šī kaite, homoseksuālisms, neiesakņotos. Bet, cik strauji dažādas perversijas iesakņojas sabiedrībā un degradē to, apliecina tā saucamās *legālās narkotikas*. Pirms desmit piecpadsmit gadiem Soross un viņa organizācijas (Latvijā to toreiz vadīja Sarmīte Ēlerte) aicināja atļaut *legālās narkotikas*. Atļāva – un tagad ko redzam? Kāpēc pie kauna staba neliek visus tos, kas atļāva un neprotestēja? Vaira Viķe-Freiberga neprotestēja – pie kauna staba...

DDD: Manuprāt, *piešķiršana pie kaunu staba ir mazākais, ko viņi ir pelnījuši...*

A.G.: Patiešām – tas ir mazākais.

Vēl atgriežoties pie Kaspara vēstules, kurš mums raksta pārmetoši, varu uzdot viņam pretjautājumu – bet ko tad mēs varam darīt, ja sabiedrība

apkārt ir tik stulba, ka turpina celt saulītē pat Vairu Viķi-Freibergu? Tiek slavēti cilvēki, kas faktiski darīja tikai ļaunu mūsu tautai...

“Kā no okupanta var izaugt kārtīgs, latviešu tautu mīlošs pilsonis?! Nekad! Viņš paliks kolonizators, kura dvēselē ir pavisam citi mērķi, kāpēc viņš uz šejieni atnāca. Viņš atnāca pakļaut.”

DDD: Vaira Viķe-Freiberga ne tikai teritoriāli, bet arī morāli sagrāva mūsu tautu. Iespējams, ka daudzi ir aizmirsuši viņas paziņojumu, ka Bībelē ierakstītais par pederastiju kā nāves grēku esot jau novecojis uzskats.

A.G.: Jā, viņa teica, ka Bībelē rakstītais ir novecojis – tā tad viņa atzina pederastiju. Kad Latvijā ieņēma Anglijas karaliene, viesu sarakstā uz pieņem-

šanu pie Vairas Viķes-Freibergas bija kāda pazīstama lesbiete ar savu “sievu”. Tas taču ir ārpaprasts! Ja sabiedrība saprastu, ka lietas ir jānosauca īstajos

vārdos, lai atmaskotu šos draņķus, tad būtu ļoti labi. Man jāatzīst, ka es ilgu laiku – līdz pat deviņdesmito gadu vidum – nesaistīju vārdu “gejs” ar pederastiju. Kad uzzināju, ka tie ir tie paši pederasti, bet tikai slēpjās zem samērā skaista vārda, mani pārņēma pretīgums.

DDD: Principā var vilkt analogijas – nepilsonis arī ir patiesību neizsakošs vārds, nav uzreiz sapro-

tams, ka aiz tā ir nomaskējušies okupanti un kolonisti.

A.G.: Tā ir. Vēlos vēl atgriezties pie Jurkāna atzinuma, ka mēs, latvieši, esot izaudzinājuši piekto kolonnu. Ko viņš ar to domāja? Vai tiešām Jurkāns cerēja, ka, iestādot kartupeli, viņam izaugs roze vai ķirsis?

DDD: Bet, kā būtu jāapkopj kartupelis, lai tas izaugtu par rozi jeb ķirsi?! Kas tad latviešiem būtu jādara, lai kolonists neradītu no sevis kolonistu?

A.G.: Es domāju, ka vienkārši būtu jāpašiznīcinās. Viņi latviešiem pateiktu, tas ir ļoti labi, malači – paši iznīcināties – labi, malači.

DDD: Tad viņi nebūtu vairs piektā kolonna, jo nebūtu jau valsts, kur tādiem būt.

A.G.: Ja tagad piektā kolonna ir un Jurkāns to pasaka, tad gribas atbildēt: Jurkān, esi taču go-

dīgs vīrs un pasaki, ko tad ar to piekto kolonnu darīt. Protams, ka tā ir jāaizvāc no šejienes. Labi, viņš var teikt: mēs to izaudzinājām par tādu. Pieņemsim, ka tāds brīnums ir iespējams – no kartupeļa izaudzēt ķirsi. Bet mēs tik slikti mēslojam to kartupeli, ka izauga tomēr kartupelis. Nu, ja izaug kartupelis, kurš mums nav vajadzīgs, tad viņš jāmet ārā no šejienes. Putins viņus aicina mājās, ko tad vēl? Jurkāns taču nav galīgi stulbs – tāda vienkārša doma varētu viņam ienākt prātā.

Ekonomisko sankciju vietā, ko tagad visi piedāvā (kas tikai iesistu pa kabatai visiem mums), mēs varētu piedāvāt savākt okupantus. Putins būtu priecīgs – viņam katru gadu 700 000 dabiski zūd, aizbrauc arī projām, un mēs gada normu varētu izpildīt, pat ļoti sadraudzētos ar Putinu.

Intervēja Liene Apine

TĒLNIEKAM RAIMONDAM MUZIKANTAM – 90

12. aprīlī plkst. 13:00 Rūjienas izstāžu zālē notiks jubilejas izstādes “Tēlniekam Raimondam Muzikantam – 90” atklāšana. Ikviens tiek mīļi gaidīts!

Sirmais mākslinieks ar kundzi paši personīgi nespēs piedalīties izstādes atklāšanā, tāpēc viņus pārstāvēs kuplā ģimene: četri bērni – Tāivaldis, Gundega, Viesturs, Līga – un vienpadsmit mazbērni.

Latvijas Nacionālā fronte un laikraksta “DDD” redakcija sveic Raimonda Muzikantu lielajā jubilejā un novēl viņam arī turpmāk saglabāt sirds gudrību, sirsnību un galvenais – dzīvesprieku!

Raimonds Muzikants ir Latvijas Nacionālās frontes biedrs, bijušais leģionārs, līdz pat Vācijas kapitulācijai cīnījies Kurzemes Cietoksni. Pēc pārciestajām kara gaitām, izsūtījuma Vorkutā, cietumsoda un pat neticamas izglābšanās no nāvēssoda Raimonds Muzikants nejutās garīgi salauzts un vēlējas piepildīt savu bērnu dienu sapni – kļūt par tēlnieku. Būdam jau brieduma gados, viņš iestājās Liepājas Lie-tiškās mākslas vidusskolā, pēc tam Latvijas Mākslas akadēmijas Tēlniecības fakultātē, kuru 1963. gadā absolvēja ar atzīmi “teicami” novērtēto diplomdarbu “Celmlauzis” – vairāk nekā 3 m augstu skulptūru, kas veltīta latviešu nacionālās mākslas pamatlicējam Adamam Alksnim.

Diemžēl diplomdarbs netika izkalts granītā, jo okupācijas varas iestādes atteicās šim nolūkam piešķirt nepieciešamos finansālos līdzekļus – ne tikai tāpēc, ka skulptūra veltīta pirmajam latviešu nacionālās mākslas celmlauzim, bet arī tāpēc, ka tēlnieks to bija uzdrošinājis veidot kā latviešu nacionālās pašapziņas un ideālu nesēju, atletiskajā tēlā atainojot

spēku, kurš spēj izlauzt ceļu. Šobrīd “Celmlauža” ģipša atlējums pilnā augumā ir apskatāms Rūjienā – Ādama Alksņa muzejā. Rūjienas pašvaldība meklē iespēju šo darbu izkalt granītā un izstādīt pilsētā.

Tēlnieks jau ar saviem pirmajiem soļiem mākslas laukā kļuva neērts okupācijas režimam. Viņa biogrāfija biedēja LPSR Mākslinieku savienības pirmrindniekus, un viņi bieži ierobežoja bijušā leģionāra radošās iespējas. Raimonds Muzikants spītēja represijām, saglabāja tīru sirdsapziņu, neslavināja sarkanos okupantus, “partiju un valdību” un nealka iekļūt okupācijas laika mākslinieku elitē. Ikdienā šis pašcieņas pilnais, brīvību mīlošais un sirsnīgais cilvēks savai lielajai ģimenei pelnīja iztiku galvenokārt ar kapu piemiņkļu un memoriālu skulptūru izgatavošanu.

Tēlniekam Raimondam Muzikantam ir spēcīga formas, plastikas un harmonijas izjūta. Skulptūrās un daudzajos portretos mākslinieks ir panācis ne tikai apbrīnojamu portretisku līdzību, bet arī ļoti jutīgi atklājis cilvēka raksturu, radot pārliecinošus,

Raimonds Muzikants ar kundzi Ausmu.

psiholoģiski precīzus tēlus. Turklāt viņš ir darbojies ne tikai tēlniecības, bet arī dizaina un tehnisko izgudrojumu jomā. 1965. gadā Raimonds Muzikants ieguva autorapliecību par mikroautobusa “RAF” dizaina parauga izstrādi.

1988. gadā tieši pie Raimonda Muzikanta vērsās Gunāra Astras piederīgie ar lūgumu veidot piemiņekli Gunāram Astram. Izrādās, citi tēlnieki bija atteikušies, jo baidījās no iespējamām represijām. Raimonds Muzikants piekrita. 1991. gadā Rīgas Meža kapos tika uzstādīts viņa veidots un granītā izkalts piemiņeklis, kas simbolizē latviešu tautas cīņu pret okupantiem – spēcīgais Gunāra Astras tēls sarauj važas.

Raimonds Muzikants visu savu garo mūžu ir interesējies ne vien par mākslas norisēm, bet arī par dabaszinātnēm, dažādām pasaulē reliģijām, vēsturi, filozofiju. Viņš uzskata, ka visām patiesām mākslām, zinātnēm, reliģijām ir vienots Gudrības Avots, kas bagātina cilvēka dvēseli. Šī bagātā dvēsele

izpaužas arī viņa darbos. Aktīvajos darba gados pie Raimonda Muzikanta un viņa dzīvesbiedres Ausmas Muzikantes mājās bieži pulcējās draugi, lai runātos par garīgām tēmām, dzīvi un politiku – šo viesu vidū bija izcilais garīdznieks Roberts Feldmanis, astrologs Sergejs Vronskis, mākslinieki, mūziķi, zinātnieki un citas radošas, interesantas personības.

Tēlnieks Raimonds Muzikants pie sava diplomdarba “Celmlauzis” Ādama Alksņa muzejā Rūjienā.

VALDĪBA – NODEVĪGI PANIKAS CĒLĀJI

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja
Aivara Gardas komentārs

DDD: *Ir pagājis 16. marts, kas sacēla lielu paniku valsts amatpersonu prātos. Kāds ir jūsu vērtējums par cilvēkiem, kuri valdībā sacēla jezgu, ka likās – trešais pasaules karš tūlīt sāksies?*

Aivars Garda: Tie, kas aģitēja pret piedalīšanos 16. marta gājienā, visi ir nodevēji, es jau to teicu iepriekšējā laikraksta numurā. Gan Kažociņš, maigi izsakoties, izskatījās ļoti švaks, kad baidīja, gan Laimdota Straujuma pārkāpa Latvijas Saeimas deklarāciju par leģionāriem – pilnīgi, bez jebkāda kauna. Vienkārši paņem un pārkāpj! Un vēl priecājās – paskaties, kā es pārkāpu! Nu, traki!

Bet man ir prieks, ka cilvēki šoreiz atnāca vismaz trīsreiz vairāk nekā parasti. Pēc oficiālā aprēķina bija atnākuši 1500 cilvēku, taču, manuprāt, bija vismaz pieci tūkstoši, ja ne vairāk – cilvēki plūda un plūda. Tā kā šai valdības antiagītācijai cilvēki *uzspļāva*. Paldies viņiem par to! 16. marts nav tikai karavīru piemiņas diena – tas ir protests.

Vienīgi es gribu piekrist Aivara Gedroica teiktajam intervijā, ka grūti bija sadzirdēt grupas “Vilki” dziedātājus. Es speciāli centos un aicināju arī savus biedrus turēties tuvāk gājiena sākumam, lai dzirdētu dziesmas un mūziku. Jāatzīst, ka es patiešām slikti dzirdēju vai nedzirdēju nemaz. Kā pastiprināt to skaļumu – nezinu, to jau drīzāk zina paši mūziķi, tikai to vajadzēja vienkārši izdarīt. Es pat lūgtu, lai viņi to izdara – ja jau tauta prasa, tad arī vajag izdarīt.

DDD: *Pēc 16. marta cilvēki novērtēja, ka beidzot policija pēc ilgiem gadiem atklājusi, kuri tad ir tie īstie provokatori, un pacentusies to novērst. Vai jūs tam piekritat?*

A.G.: Visus iepriekšējos gadus policija, speciāli neizdarot visu līdz galam, gluži vienkārši baidīja latviešus. Gan Drošības policija, gan Satversmes aizsardzības birojs, arī Valsts policija – viņi speciāli neizdarīja līdz galam, lai baidītu latviešus. Viņi pēta un pazīst latviešu rakstura īpašības – mēs patiešām esam kļuvuši bailīgi kā truši un pieglaužam ausis. Un te viņi tādu kampaņu taisīja, ka nu – nobisies. Laimdota Straujuma – atlaidīs ministru(!) – un ministrs nobisies! Nē, ministrs nenobijās. Kažociņš teica – nu būs ziepes, ārprāts, ārprāts, ja nu visi atnāks! Viņš taču tik ziņošs – drošības dienesta bijušais šefs, zina, ka nevar iet. Līdz anekdotei viss aizgāja. Bet latvieši visam *uzspļāva* un atnāca. Es viņus apsveicu! Un tā ir *jāuzspļauj* visai mūsu nodevigajai varai.

PAR KRIEVIJAS TV KANĀLA RTR SLĒGŠANU

Aivars Garda: Tas, ka Nacionālā radio un televīzijas padome pieņēma lēmumu uz laiku slēgt kanālu RTR, mani kā skatītāju sarūgtināja, jo mani šajā kanālā redzamā propaganda neietekmē. Es patiešām skatos tos propagandas raidījumus un tieši tā arī novērtēju – kā propagandu.

Bet, protams, okupantus, kas te mīt, šie raidījumi aicina uz vardarbību. Klausoties un skatoties patiešām var domāt, ka ukraiņi nīst krievus un krievi nīst ukraiņus. Tas tā tiek pasniegts – pilnīgi naidīgs mutuļo starp abām pusēm. Tas tikai liecina, ka katrai tautai tomēr ir jādzīvo savā zemē. Tātad krieviem Krievijā, ukraiņiem Ukrainā utt.

Ukrainas lieta ir daudz sarežģītāka nekā Latvijas lieta. Latvijā tas ir daudz skaidrāk – šeit ir latvieši, viņi ir pašnoteikušies un sajaukt ar krieviem viņus nevar. Bet Ukraina kādreiz bijusi Krievijas daļa, kuru sauca Малороссия (Mazkrievija). Krievi apvaino Ļeņinu, ka viņš ir ukrainizējis Малороссию – Mazkrieviju, devis uk-

raiņu pašnoteikšanās tiesības ukraiņiem utt.

Vēlreiz atkārtoju, ja mums būtu veikta dekolonizācija vai arī repatriācija (brīvprātīga vai piespiedu, ar likuma spēku, vienalga), mēs, latvieši, protams, varētu skatīties visus kanālus – tie mūs nevarētu ietekmēt. Kas attiecas uz krieviem – jā, tas ir propagandisks kanāls, un Krievija var caur šo kanālu iedarboties uz krieviem.

DDD: Uz piekto kolonnu...

A.G.: Jā, uz piekto kolonnu, kā teica Jurkāns. To mēs sakām jau sen, bet tagad nu to saka Jurkāns – beidzot pie prāta nācis.

Intervēja Liene Apine

Edvīns Šnore: IR JĀSTIMULĒ

Turpinājums no 1. lpp.

Edvīns Šnore: Meli, piemēram, par šeit dzīvojošo krievvalodīgo attieksmi pret Latviju.

PIEKTĀ KOLONNA LATVIJĀ – KUR TĀ IR?

Edvīns Šnore: Kad Latvijas neatkarība formāli tika atjaunota, 1991. gada 3. martā notika aptauja ar jautājumu: “Vai jūs esat par demokrātisku un neatkarīgu Latviju?” Rezultāti skaidri parādīja, ka vairāk nekā 411 000 cilvēku bija pret Latvijas neatkarību.

DDD: *Tas ir daudz – gandrīz pusmiljons balss-tiesīgu personu!*

E.Š.: Pēc tam, 1991. gada 17. martā, notika Vis-savienības referendums par PSRS saglabāšanu, kuru Latvijas varas iestādes ignorēja, taču tajā tik un tā piedalījās ļoti liels balsotāju skaits – ap pusmiljons cilvēku, no kuriem 95 procenti nobalsoja par palikšanu PSRS sastāvā.

DDD: *Turklāt šiem balsotājiem bija arī bērni un mazbērni, kas ģimenē tika audzināti ar līdzīgu nostāju pret Latvijas neatkarību, tas ir, pret latviešu tautas pašnoteikšanās tiesībām. Nu viņi ir pieauguši, un mēs redzam šo cilvēku patieso attieksmi pret latviešu valodu, kultūru, valsti.*

“‘Mūsu krievu cilvēku’ lielas daļas nelojalitāte Latvijai līdz šim ir bijusi tabu tēma, gluži tāpat kā deokupācijas vai dekolonizācijas pieminēšana. Šī retorika ir jāmaina.”

E.Š.: Protams, tagadējais arguments ir tāds, ka tolaik balsoja arī daļa no armijniekiem, kas ir aizbraukuši, un attiecīgi uz šo balsojuma rezultātu vairs nevarot tā skatīties.

DDD: *Bet tie taču nebija pieci simti tūkstoši, kas aizbrauca?*

E.Š.: Protams, ne. Interesanti, ka tik daudzi tolaik balsoja pret Latvijas neatkarību, bet šodien ar grūtībām varam atrast kādu, kas atzītu, ka toreiz ir balsojis pret. Tie bija vairāki simti tūkstoši!

DDD: *Noteikti ikdienā uz ielas mēs ar šādiem cilvēkiem sastopamies.*

E.Š.: Jā. Bet, kad studēju doktorantūrā un rakstīju par šo jautājumu, es vācu materiālus, arī tālaika krievu presē skatījos, taču nekur neko nevarēju atrast – krievi izvairās teikt, ka ir balsojuši pret Latvijas neatkarību. Atradu tikai vienu, kurš atzīst, ka balsojis pret, – Aleksandrs Gilmans. Viņš arī uzdod retorisku jautājumu, kur tad šodien palikuši pārējie 400 000 pret-balsotāju, jo publiskajā telpā neviens vairs neesot atrodams. Tam nevar piekrist.

DDD: *Valodas referendums taču lieliski parādīja, kur viņi ir – gandrīz 275 000 nobalsoja par krievu valodu. Starp viņiem noteikti ir arī tie, kas balsoja pret Latvijas neatkarību, un viņu pēcnācēji. Un tādiem Latvijas valsts ir piešķīrusi pilsonību! Šim skaitlim pievienosim vēl šo nelojālo pilsoņu bērnus un vismaz 300 000 nepilsoņus, un sanāks kārtīga piektā kolonna.*

E.Š.: Vēl ir arī Krievijas pilsoņi Latvijā, kuru skaitu Krievija tur noslēpumā, un visbeidzot Latvijā palikušie PSRS atvaļinātie virsnieki, kurus pilnā ekipējumā, pagaidām bez ieročiem, redzam 9. maijā Rīgā.

DDD: *Bet leģenda ir tāda, ka mēs visi esam kopā stāvējuši uz barikādēm, kopā cīnījušies, un tagad mēs, nepateicīgie latvieši, viņus atgrūžam.*

E.Š.: Tieši tāda ir šī pamatleģenda. Un es uzdrošinos apgalvot, ka tie ir meli – tas neatbilst patiesībai. Protams, nenoliedzu, ka bija krievi, kas nāca uz Barikādēm, kas atbalstīja neatkarību. Tagad arī ir krievi, kas ir pat latviešu partijās – ir taču tādi. Piemēram, Judins un vēl viens laikam... Bet tas jau nemaina kopējo situāciju, tā ir pavisam cita – tāda, ka ap 275 tūkstošiem pilsoņu aiziet nobalsot pret latviešu valodas kā vienī-

nājas krieviski, nevis mū-dina viņus runāt latviski.

E.Š.: Tāpēc skatīsimies atklāti un paanalizēsim, kas ir bijuši tie arhitekti, kuri izveidoja šo konstrukciju, un kas šo “integrāciju” ir realizējuši – integrācijas ministri un tamlīdzīgas personas.

DDD: *Vai, jūsuprāt, iluzorā konstrukcija, kuru dziļdomīgi sauc par integrāciju, ir radīta muļķības dēļ vai tādēļ, lai apzināti saglabātu Krievijas piektās kolonnas klātbūtni Latvijā?*

E.Š.: Man ir grūti atbildēt, bet domāju, ka tas nav nejauši, tas nav muļķības dēļ noticis. Par to liecina kaut vai fakts, ka jau no paša neatkarības atjaunošanas sākuma pastāv retorika – lai nu ko, bet nedrīkst teikt, lai krievi, kas te ir atbraukuši, brauc prom.

Mums visu laiku iestāta, ka Eiropa mūs nesa-pratis, tāpēc nesadzīvot ar krieviem būtu galīgi nepareizi. To teica Godmanis un Latvijas Tautas fronte jau 1989./90./91. gadā. Piemēram, lūk, Godmaņa teksts 1990. gada februārī “Literatūrā un Mākslā”: “LTF kategoriski vērsās pret aizbraukšanas uzspiešanu cittautiešiem.” Tātad vēl nemaz nekas nebija noticis, nebija atjaunota Latvijas neatkarība, bet jau tika propagandēts, ka PSRS iebraucējiem te noteikti ir jāpaliek. Tagad Godmaņa un viņam līdzīgo retorika ir aptuveni šāda: dekolonizācija ir nokavēta, par to vajadzēja domāt 1990-to gadu sākumā

DDD: *Tomēr 1996. gadā tika pieņemta Deklarācija par Latvija okupāciju, kurā Saeima tautas vārdā aicina pasaules valstis un starptautiskās organizācijas veicināt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Diemžēl šo dokumentu, kurš tiesību normu hierarhijā ir pielīdzināms Satversmei, valstsvīri sarunās ar Eiropas Savienības valstīm, ar ASV, ar Krieviju pat nepiemin.*

E.Š.: Un, ja problēma netiek formulēta, tad to nav iespējams atrisināt, tas ir skaidrs. Vai esam redzējuši, ka Valsts prezidents vai kāda cita mūsu valsts augsta amatpersona no ANO tribīnes par šīm pamatproblēmām runātu? Viņi nerunā.

DDD: *Ja runātu, vai tiešām starptautiskā sabiedrība mūs nesaprastu?*

E.Š.: Es domāju, ka saprastu, it sevišķi šodien saprastu!

DEKOLONIZĀCIJAS NEVEIKŠANA APDRAUD VALSTI

DDD: *Šodien ir nobriedis jautājums par dekolonizācijas nepieciešamību?*

Edvīns Šnore: Protams. Tāpēc es domāju, ka starptautiskā sabiedrība mūs saprastu. Raugoties uz to pašu Krimu – ir taču

tik kristālskaidra situācija, kādus draudus rada nelojāla padomju laikā iebraukušo PSRS pilsoņu attieksme pret attiecīgo valsti. Redzam, kādus draudus tas radīja Ukrainai. Valsts tagad ir sadalījusies un viena tās daļa pievienojusies Krievijai. Rietumi to vēro, un domāju, ka mūsu NATO partneri ļoti labi saprot šo procesu cēlonsakarības.

Viens, protams, ir politikorektais limenis, kurā publiski funkcionē politiķi, bet otrs ir reālais limenis, par ko domā, pirmkārt, NATO. Viņi analizē drošības riskus un ļoti labi apzinās potenciālās sekas, ko rada vairāku simtu tūkstošu krievvalodīgo kopiena NATO dalībvalstī, kas robežojas ar Krieviju. Draudus Latvijas drošībai tieši šādā kontekstā publiski aplūko pasaules vadošie ziņu kanāli – CNN u.c., kuri velk paralēles starp Latviju un Krimu.

DDD: *Latvijā krievvalodīgo procents ir vislielākais no visām Baltijas valstīm. Rīgā latvieši ir mazākumā, par otru lielāko pilsētu – Daugavpili – pat nerunāsim.*

E.Š.: Cik zinu, Latvija vispār ir otrā valsts aiz Krievijas, kur ir vislielākais krievu procents no visiem iedzīvotājiem. Tāpēc mums, protams, šeit ir kļiedzoša situācija – gan galvaspilsētā, gan Daugavpili, gan Latgalē kopumā.

DDD: *Tad jau no dekolonizācijas mēs nevarēsim izvairīties?*

E.Š.: Manuprāt, nav iespējams izveidot saliedētu sabiedrību, ja neaizbrauc liela daļa padomju laikā iebraukušo krievvalodīgo kolonistu. Bez tā jebkādas integrācijas vai saliedēšanas aktivitātes ir lemtas neveiksmei.

L.M.: *Tātad bez dekolonizācijas nebūs draudzīgas vides Latvijā?*

E.Š.: Pirmkārt, nebūs draudzīgas vides. Otrkārt, nebūs vienota uzskata par to, kas ir Latvija, par valsts funkcijām, kopējām vērtībām, arī par valsts aizsardzības pienākumu. Mums ir nepieciešams, lai situācija būtu līdzīga pirmskara Latvijai. Protams, viena daļa krievu šeit dzīvoja, bet viņi bija vieni no kvēlākajiem Latvijas patriotiem – gatavi šaut pretī, ja no Krievijas iebruktu. Lūk, tā es saprotu vienotu sabiedrību. Manuprāt, tadu var izveidot vienīgi tā, ja tiek stimulēta dekolonizācija, jo šobrīd nacionālā valstī, kāda ir Latvija, latviešu un svešautiešu proporcijas nav samērīgas.

Nevar noliegt, ka vairums Latvijā pašreiz esošo krievvalodīgo uz šejieni atbrauca materiālu interešu dēļ. Saskaņā ar Latvijas Zinātņu akadēmijas Filozofijas un socioloģijas institūta Etnisko pētījumu centra pētījumu “Krievi Latvijā”, Latvijas krievu

DEKOLONIZĀCIJA!

nacionālā grupa ir tipiski migrantiska, kuru atšķirībā no Krievijas krieviem salīdzinoši daudz lielākā mērā stimulē materiālā motivācija. To vajag ņemt vērā un stimulēt šo cilvēku tālākus laimes meklējumus jau ārpus Latvijas. Tas katrā ziņā būtu Latvijas nacionālajās interesēs.

dēt Latvijas valsti. Viņiem ir sava informatīvā telpa ar Krievijas propagandu – televīzijas kanāli, kurus Latvijas valsts brīvi retranslē. Protams, šī iedzīvotāju daļa, kas tā domā, pieaug. Tāpat jau tā ir liela, bet vēl aizvien palielinās, jo krievvalodīgo smadzenes tiek skalotas nemitīgi, it sevi-

valdībai un prezidentam – nevis ir jālaiž gaisā kaut kādi divdomīgi signāli, ka mums te visi krievi esot vajadzīgi, bet ir jāformulē reālā problēma, ka integrācija ir izgāzusies, un jāpiedāvā risinājumi saskaņā ar to, kas jau ir ierakstīts Saeimas Deklarācijā par Latvijas okupāciju, lūdzot starptautisko palīdzību. “Mūsu krievu cilvēku” lielas daļas nelojalitāte Latvijai līdz šim ir bijusi tabu tēma, gluži tāpat kā deokupācijas vai dekolonizācijas pieminēšana. Šī retorika ir jāmaina.

DDD: Būtībā gan ASV, gan Lielbritānija ir līdzvainīgas Latvijas okupā-

gan jautājumi pasaules presē kļuva aktuāli? Tātad atlaidāt savu ministru – par ko? Par to, ka viņš iet godināt nacistus?

DDD: Atkal būtu jājautā, vai tas notiek stulbuma dēļ vai kaut kādu interešu vārdā?

E.Š.: Es domāju, ka 16. marta gadījumā ir bailība. Es pieņemu, ka neviens pat neprāsija šādu valdības attieksmi. Bet bieži ir vērojama vēlme – kaut neviens neko nav teicis, parādīt “pareizo izpratni”. Papildus tika radīta arī panika Ukrainas notikumu kontekstā. Bet ko tad šie notikumi Ukrainā ilustrēja? Tikai to, ka visa

Edvīns Šnore, strādājot pie dokumentālās filmas “Padomju stāsts”

cijā – tām būtu jāpiedalās Latvijas deokupācijā un dekolonizācijā.

E.Š.: Jā, tas, ka Latvija gandrīz puscgadsimtu atradās PSRS okupācijā, bija Jaltas vienošanās rezultāts.

DDD: Arī Vāciju varam vainot.

E.Š.: Protams, vistiešāk! Tāpēc man nav saprotama ažiotāža, kas tiek veidota ap leģionāru piemiņas pasākumu 16. martā. Vajadzētu nevis iet ārzemju kreisās preses pavadā, bet īstenot savu stratēģiju, taktiku un rīcību. Būtu nevis jāslēpjas un jākaunas no ārvalstu pārstāvjiem, bet jāiesaista viņus Krievijas melu klievēšanā. Un, ja reiz ir runa par leģionāriem, par tiem, kas dienējuši vācu armijā, pirmkārt, tieši Vācijai, Vācijas vēstniekam vajadzētu izskaidrot pasaulei, ka latviešu mobilizēšana nebija likumīga un šie cilvēki ne pie kā nav vainīgi.

DDD: Manuprāt, lielākie provokatori bija tieši valdība, premjere Straujuma, kas biedēja cilvēkus un uztaisīja īstu šovu – ministri 16. marta gājienā iet nedrīkst, Cilinskim ir jādemisionē.

E.Š.: Jā, es piekritu. Valdība ne tikai provokāciju uztaisīja, bet faktiski arī ar savu neapdomīgo un divdomīgo rīcību paslaucīja zem tepīka visu, ko daudzus gadus bija paveikuši vēsturnieki un tie, kas ir skaidrojuši latviešu leģionāru problemātiku pasaulei. Piemēram, to, ka leģionāri nav kara noziedznieki. Taču, ieraugot Latvijas valdības rīcību, ka tiek sodīts ministrs, kādi

līdzšinējā Latvijas valsts politika – gan iekšpolitika, gan ārpolitika – ir bijusi nepareiza.

Pirmkārt, iekšpolitika. Integrācija ir bijusi pavisam melīga konstrukcija, un rezultāts ir pašsaprotams – katastrofāls. 9. maija svinības ar Georga lenti tēm šo katastrofu apliecina, bet notikumi Ukrainā tikai spilgti parādīja, ar ko viss var beigties arī pie mums. Tas, protams, rada paniku.

Otrkārt, ārpolitika. Latvija ārpolitikā ir bijusi viena no lielākajām Krievijas interešu lobētājām Eiropas Savienībā. To nesaku es, tas ir izlasāms ārvalstu presē. Kopš Zatlers viesojās Maskavā, Latvija ļoti aktīvi sāka lobēt Krievijas intereses – pirmkārt, iestājās par bezvīzu režīmu, veicināja ekonomiskos sakarus ar Krieviju u.tml. Tagad tas viss ir izrādījies nepareizi. Būtībā tā ir bijusi kaitīga darbība.

DDD: Protams, sadarbība ar Krieviju būtu iespējama deokupācijas un dekolonizācijas jautājumos, kā arī pēc tam. Bet šobrīd sanāk, ka Latvija tikai dod, dod un dod – piemēram, Abreni atdeva, bet mūsu lielā kaimiņvalsts paliek arvien agresīvāka, arvien nekaunīgāka.

E.Š.: Tāpēc jau gribu uzsvērt šo Latvijas līdzšinējo vadītāju kļūdaino politiku, ar kuru diemžēl esam kaitējuši ne tikai savām, bet arī ES un NATO kopējām interesēm. Ir jāmaina šī politika, un Rietumi mūs sapratīs.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

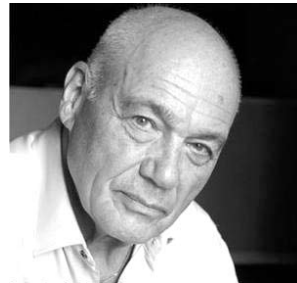
LATVIJAS VALSTS NOSLĒPUMS ZINĀMS ARĪ KRIEVIEM

Liene Apine

Laikraksts “DDD” jau divpadsmit gadus gandrīz katrā izdotajā numurā atklāj valsts noslēpumu – nepilsoņi un naturalizētie pilsoņi Latvijā nav nekādi atbrīvotāji, varoņi, bet okupanti un kolonisti, kuru statuss nemainīsies no paaudzes paaudzē līdz brīdim, kad viņi aizbrauks no Latvijas. Gan valsts amatpersonas, gan drošības dienesti izliekas nesaprotam šo vienkāršo patiesību. Atliek cerēt, ka notikumi Ukrainā, Krievijas politika Krimā tiks mainīt ignorances tradīcijas un valsts vadītāji beidzot aptvers skaudro īstenību – Latvijā ir simtiem tūkstoši svešas valsts kolonistu, kas apdraud ne tikai Latvijas, bet arī kaimiņvalstu drošību.

Šo elementāro patiesību par Latvijā dzīvojošo krievvalodīgo statusu atklāj ne tikai laikraksts “DDD”, bet nu jau arī Krievijā pazīstami un populāri sabiedriskie un kultūras darbinieki. Lūk, daži piemēri.

Šā gada 20. marta laikrakstā “Veski” pazīstams krievu aktieris un režisors **Igors Ugoļņikovs** intervijā saka: “Šobrīd ir grūti. Nedod Dievs, ka sāksies asinsizliešana. Domāju, ka visam ir jānorimst, un mēs atkal būsīm kopā. Un mēs strādāsim arī ar Latviju, jo Latvija psiholoģiski jau mainās – es to jūtu. Šeit kļūst mierīgāk, arī attieksme pret krieviem kļūst iecietīgāka. **Kaut gan mums ir jāapzinās, ka gan vācu fašisti šeit bija okupanti, un arī mēs bijām okupanti.** Bet tas bija karš, milzīgs karš. Pamazām psiholoģijā un apziņā viss nomierināsies...”

Vladimirs Pozners

uztraucos par savu galvu. Man ir astoņdesmit gadu, un tā ir vienīgā ķermeņa daļa, kas strādā, kā vajag. Vai būs pilsoņu karš – grūti pateikt...”

Ja grūti noticēt latviešiem, kuri neatlaidīgi mēģina pierunāt valsts vadītājus, drošības dienestus atvērt acis, ieraudzīt patiesību un rīkoties, tad varbūt ir pēdējais laiks un atbilstoša starptautiskā situācija, lai ieklausītos vismaz šajos divu krievu izteikumos, kuri ar citiem vārdiem, bet saka to pašu, ko katrā numurā atklāj laikraksts “DDD” – krievi un citi krievvalodīgie Latvijā nav pamatnācija un nekad tādi nebūs. Vairums no viņiem ir okupanti un kolonisti, kuri ar savu klātbūtni ir drauds Latvijas valsts un latviešu tautas drošībai!

VARAM TIKAI APJAUST...

Mēs nezinām pasaules pārdales mozaīku, kā to sabiedrība nezināja slepenā Molotova-Ribentropa pakta kontekstā, kā nezināja par vienošanos 1945. gadā Jaltas konferencē. Tagad mēs zinām, kā bija, bet tagad – varam tikai apjaust tās mozaikas aptuvenās aprises, ne pašus veidošanas procesu un pelēkos kardinālus.

“Aukstā kara” karstais punkts

Uzsākts “jūdu” bibelisks uzvaras “gājiens”, Lai pasaule būtu kā vienlaidus klājiens. Te pēkšņi Snoudens kā zibeņa spēriens, Nu atkal ir jādomā “zirdziņa” gājiens. Un Putins tam noder kā kulaks uz acs, Jo iepriekš skaļi bij pieteicies pats, Ka Krievzemei derētu plašuma skats. Un saprata “varenie”, ka jāspēlē “mats” Un “jābīda” Putins uz priekšu ar joni, Lai cinās ar “fašistiem” slāviem, Bet netraucē Brīvās tirdzniecības plāniem.

Aleksandrs Plinta
Zemessardzes veterāns

“NATO var samaksāt ārkārtīgi augstu cenu par to, ka vienā no tās dalībvalstīm ir palikušas neatrisinātas PSRS kolonizācijas sekas.”

DDD: Kolonistu klātbūtne ir valsts drošības apdraudējums. Jūsuprāt, vai Rietumvalstīs spētu saprast, ka vajadzētu uzņemt daļu no mūsu kolonistiem pie sevis, lai novērstu militāra konflikta iespējamību Eiropā?

E.Š.: Tieši par to esmu domājis. Pirmkārt, Latvijas valdībai vajadzētu sākt runāt ar mūsu Rietumu partneriem, ar NATO. Šo situāciju izskaidrot būtu diezgan vienkārši, jo, manuprāt, Rietumu partneri tagad paši to ļoti labi saprot un redz realitāti. Tāpēc būtu jāuzsāk sarunas, lai Rietumvalstīs uzņem kādu daļu no šeit ļoti neapmierinātajiem krievvalodīgajiem.

Ja tas netiek darīts, tad, vērojot Krievijas ārpolitikas pēdējā laika virzību, drīz NATO var sadurties ar situāciju, ka vienā no dalībvalstīm pavisam reāli nobries “5. panta situācija”, citiem vārdiem, NATO var nonākt stāvoklī, kad tā ir spiesta veikt militāras darbības pret Krieviju. Nav grūti iedomāties, ar ko var beigties šāda sadursme starp kodollielvalstīm. Upuru skaits var būt neizmērojams. NATO var samaksāt ārkārtīgi augstu cenu par to, ka vienā no tās dalībvalstīm ir palikušas neatrisinātas PSRS kolonizācijas sekas.

Domāju, ka šī atziņa fundamentāli maina to, kā līdz šom uz Latviju skatījās mūsu Rietumu partneri. Pamazām nāk apjaušana, ka turpināt spēlēt politikorekto integrācijas imitāciju ir kontrproduktīvi un tā vietā līdzekļus, iespējams, būtu lietderīgāk novirzīt darbībām, kuras reāli uzlabo iekšējās drošības vidi Baltijā.

DDD: Piekritu, notikumi Krimā liek domāt, ka arī Latvijā mītošie kolonisti nav, Šlesera vārdiem sakot, “Latvijas krievi” vai “mūsu krievi”. Viņi ir ārējais ienaidnieks, kurš ir ienācis mūsu teritorijā. Būtībā tas būtu jāsaprot katram, kam ir galva uz pleciem.

E.Š.: Ši ir galvenā valsts drošības problēma.

BUMBA IR LATVIJAS PUSĒ!

Edvīns Šnore: Latvijā ir ļoti daudz cilvēku, kas atbalsta svešu, naidīgu varu, kuras mērķis ir likvi-

ķi tagad, kopš Ukrainas krīzes šī situācija ir kļuvusi ļoti bīstama.

Man patīk Otto Ozola salīdzinājums – nu jau skan trešais zvans, kā “Maksimā”, bet mēs vēl tikai domājam par peļņu, piemēram, spriežam par zaudējumiem no sankcijām pret Krieviju.

DDD: Pirms Latvijas iestāšanās Eiropas Savienībā un arī tad, kad jau iestājās, brauca visādi Ferhoigena veida cilvēki un mudināja naturalizēt nepilsoņus. Joprojām nereti dzirdam prātulas, ka viņiem vajadzētu dot vēlēšanu tiesības. Vai tad šī Eiropas Savienības politika varētu mainīties?

E.Š.: Domāju, ka varētu. Bet runājot par Ginteru Ferhoigenu – nesen lasīju interviju ar viņu par Krimu, izrādās, viņš atbalsta Krievijas rīcību. Viņš nosoda, ka tagad “labējie radikāļi” esot paņēmti Ukrainas valdībā.

DDD: Manuprāt, Ferhoigenam arī antisemitu visur rēgojas.

E.Š.: Jā, tos viņš arī pieminēja. Mati ceļas stāvus, ka tādi mums ir bijuši pie teikšanas Eiropā – viņš taču bija komisārs!

DDD: Un Vaira Vīķe-Freiberga šo tipu uzklaušoja ar atplestu muti un ar uzviņu steidzās izpildīt viņa norādījumus – lai tikai Latvija tiktu Eiropas Savienībā. Tāpēc kas jums liek domāt, ka Eiropas Savienība mainīs savu nostāju pret t.s. nepilsoņiem un piepeši atbalstīs Latvijas dekolonizāciju?

E.Š.: Manuprāt, ļoti daudz kas ir atkarīgs no tā, vai šo problēmu būs spējīga definēt, formulēt un Rietumiem izskaidrot pati Latvijas valsts. Saistībā ar Ukrainu tagad daudzi Rietumu analītiķi un politiķi runā, ka citi nāk palīgā tikai tām valstīm, kuras pašas kaut ko dara – pirmkārt, formulē problēmu, otrkārt, arī risina.

Ja Rietumi redz, ka mūsu valsts pati nopietni nedoma par savu aizstāvību un īsti pat negrib to, tad mēs nevaram neko no viņiem gaidīt. Tāpēc bumba ir Latvijas pusē. Vērojot notikumus Krimā, ir skaidrs, ka pienācis pēdējais brīdis strausa politiku izbeigt un galvu no smiltīm izvilkāt. Latvijas valsts vadībai –

GLOBĀLI VIENĀDI

Vēsture mēdz atkārtoties. Un tā ne tikai atkārtojas, bet to vien dara kā atkārtojas. Arī cilvēka dzīves gājums galvenajos posmos atkārtojas. Vairums dzīvo līdz 30 gadiem un tad atkārtot, ko darīja vakar. Ja līdz trīsdesmit gadiem bija kāda izaugsme, tad pēc trīsdesmit izaugsme apstājas un sākas rutīna un atkārtotāšanās. Cilvēks jau ir beidzis skolu un citas mācības, iekārtojies darbā, nodibinājis ģimeni. Katru dienu ceļas, iet uz darbu, nāk no darba, skatās TV, brauc atpūsties, šķiras, audzina bērnus, un nekas jauns viņa dzīvē vairs neienāk. Tikai slimības un nepatīkšanas. Maz ir tādu, kuri turpina savu izaugsmi arī pēc trīsdesmit.

Leonards Inkins

Biedrības “Latvietis” Pārstaļu sapulces priekšsēža vietnieks

Ukraina. Varētu likties, ka tā ir ļoti tālu, tur ir citi ģeogrāfiskie platumi, cita klimata zona, ka tur visam ir jānotiek citādi nekā pie mums. Ka tur dzīvo citādi cilvēki, viņiem ir citādas vajības un vēlmes. Var domāt, ka tur cilvēkiem ir citādākas dvēseles, ka cilvēki ir citādāki, ka viņiem ir citas vērtības, cita uzvedība, cita atbildība, bet nekā. Ļaunums, prieks un cilvēciskas vēlmes visur ir vienādas. Sāp visur vienādi un smejamies arī vienādi. Vienādi arī *ierēcam* un dusmojamies. Tā ir bijis, ir un būs vienmēr. Nodevība un ziedošanās visur ir vienāda. Dzimtenes mīlestība pastāv arī citur, mainās tikai vārdi uzvārdi, gadu skaitļi, ģeogrāfiskie nosaukumi, un nav taču jāprot izdēt oļu, lai varētu novērtēt tās kvalitāti.

Atceros, kā, padsmiņnieks būdams, stāvēju Rīgas Centrālajā stacijā pie stilizētās padomju kartes un, redzot tajā Kijevu, domāju: tur gan būs silti un labi. Braukšu uz turieni. Aizbraucu, izrādījās, ka tur bija tikpat drēgni un auksti, un, dienu pakļaujot pa pilsētu, devos atpakaļ uz Latviju.

Es neesmu speciālists par notikumiem Ukrainā. Es nezinu notikumu hronoloģiskos datumus. Un pašus notikumus zinu tikai fragmentāri, tikai tik, cik lasīju un vēroju TV. Es nezinu vārdus un uzvārdus, es nezinu notikumos iesaistītās organizācijas un valstis. Bet es saskatu ļoti lielu līdzību starp notikumiem Latvijā deviņdesmito gadu sākumā un notikumiem Ukrainā šodien.

Arī Latvijā mūsu “saulveži” ļāva saujiņai omoniešu un okupantiem ārdīties, trakot un darīt, ko vēlas. Arī Latvijā jaunā vara, kas bija vecās turpinājums, jo jauns tai ir tikai nosaukums, ļāva un ļauj ārdīties un saimniekot civilokupantiem. Līdzīgi notiek Ukrainā. Kāpēc? Tāpēc, ka nodevībai ir savas manieres un savi taktiskie veidi, kā nodevību īstenot.

Mulķība ir visdārgākā lieta pasaulē, jo par to ir jāmaksā visdārgāk. Tāpēc tik dārgu cenu ar bērnu nākotni, ar labklājību, ar neatkarību, ar patstāvības neesamību, ar bēgšanu no valsts samaksājām mēs, un tādu pašu maksu maksās ukraiņi. Demokrātija ir, bija un būs tikai naudas vara, un nav svarīgi, kā tā ir iesaiņota. Viņi izies cauri visiem tiem posmiem un fāzēm, kurām izgājām cauri mēs. Varbūt kaut ko izlaidīs, kaut ko pieliks papildus un kaut kam pārleiks pāri, bet būtība un virziens būs tāds pats. Varbūt kāda nianse pie viņiem būs citāda, bet rezultāts būs līdzīgs.

Globalizētajā pasaulē visas tautas, visas valstis, visas televīzijas, grāmatas, laikraksti un žurnāli, arī domāšana, vērtību kritēriji un dzīvesveidi, morāles un ētikas vērtības kļūst vienādas. Tas nekas, ka viņu nodevēji runā ukrainiski un mūsējie latviski. Bet rīcībā viņi ir vienādi. Tāda ir globālās pasaules īpatnība, un tāda ir globalizācijas ideja. Visu un visus vienādot. Visus pakļaut, visu nostādīt ierindā un visus izmantot.

Var šķist, ka ir kaut kāda nolemtība. Mēs nespējam, mēs nedarijam, viņi nespēj un arī viņi nedara darāmo.

Tāpat kā pie mums, arī Ukrainā ir tādi, kas redz, kas kļūda, kas atgādina, kas cēla un ceļ trauksmi. Bet viņus ignorēja un ignorē. Arī viņiem ir saucēja balss tuksnesī. Tajā tuksnesī, kur jau pirms vairākiem tūkstošiem gadu Diagēns meklēja cilvēkus. Arī šodien var atkārtot Diagēna meklējumus, un arī šodien apkārtējie teiks, ka tas taču traks, apkārt taču ir tik daudz cilvēku, bet viņš skaidrā dienas laikā ar lukturi meklē kaut kādus cilvēkus. Vai tad viņš ir aklš?

Arī Ukrainā ir cilvēki, kas redz aplamības, nodevību, neizdarību un nevīžību. Kas jau tagad pret to iebilst, bet viņi vienmēr ir mazākumā, viņi ir godīgāki, un viņus piekrāp un izmanto. Deviņdesmito gadu sākumā jaunā-vecā vara izveidoja Zemessardzi. Paralēli darbojās aizsargi. Zemessardzi pakļāva bijušajai LPSR AP, kas vēlāk kļuva par LR Saeimu. Zemessardzi vadīja galvenais Latvijas komunistu Anatolijs Valerjanovičs Gorbunovs. Arī Ukrainā ir līdzīgi. *Maidanā*, viņi stāvēja un cīnījās aci pret aci, zobu pret zobu ar iekšlietu karaspēku. Tagad viņiem izveidoja Nacionālo gvardi, jo tauta grib aizstāvēt savu valsti, un vara to izmanto, pakļāva Nacionālo gvardi iekšlietu karaspēkam un atšķaidīja ar tiem, kas stāvēja pretējā pusē.

Turpinājums 8. lpp.

Kad latvju tautas varonim HERBERTAM CUKURAM tiks sniegta pelnītā cieņa un gods?

Aivars Gedroics

Biedrības “Latvietis” biedrs

Pēdējā laika notikumi – konkrēti, Māra Ruka murgu grāmata “Arāja komandas Lettonia” (kurā šis “radījums”, pēc manām domām, pats nebūdam Cukura mazā pirkstiņa vērts, kārtējo reizi izmanto iespēju *uzgāzt viņam dubļu šalti*, apvainot neesošos noziegumus), kā arī diskusija LTV-1 pārraidē “100 gramu kultūras” (kurā atkal apgalvojuma formā tika sludināts, ka Cukurs tomēr ir esot noziedznieks, tomēr kā lidotāju viņu arī nevajadzētu aizmirst) – liek kārtējo reizi uzdot šī raksta virsrakstā minēto jautājumu.

Protams, ir bezcerīgi gaidīt kaut kādu izpratni no tādiem kā pederasts Kārlis Streips, kuram pietiekot ar to, ka kāds kaut ko sliktu par Cukuru ir teicis vai “nepareizā” vietā, viņu atceroties, redzējis. Te nu es aprobežošos ar izteicienu: “Izdzimtenim ir izdzimtena valoda.” Tāpat grūti cerēt uz objektīvu izpratni no “progresīvā”, *rietumnieciskā* vēsturnieka Kaspāra Zeļļa, kurš apgalvo, ka

jau kopš 1996. gada rūpīgi izmeklē t.s. “Holokausta noziegumus” un pēta arī Cukura lomu tajos. Bet gandrīz 20 gadu laikā neko kompromitējošu nav varējusi atrast. Līdz ar to, spriežot pēc elementāras juridiskas loģikas un visiem zināmās nevainīguma prezumpcijas, kas būtu jāievēro katrā normālā, demokrātiskā, likumus ievērojošā valstī, Cukurs ne pie kā nav vainīgs, un viņa pasludināšana par noziedznieku ir nelikumīga neslavas celšanas jau mirušam cilvēkam, kurš diemžēl vairs nespēj sevi aizstāvēt. Toties viņa slepkavas gan būtu pelnījuši sodu! Jo, lai arī kādus noziegumus būtu (pieņemsim) izdarījis Cukurs vai kāds cits cilvēks, neviens nav bijis tiesīgs viņu nogalināt citādi kā vien pēc tiesas sprieduma, un arī šāds iznākums parasti nemēdz apmierināt *Amnesty International* un citas organizācijas, kuras principā iebilst pret nāves soda piemērošanu vienmēr un visos gadījumos.

Tātad skaidrs, ka gadījumā, ja mums pie varas būtu norma, patriotiska valdība un parlaments, šīs iestādes jau sen būtu vērsušās pie Izraēlas valsts ar

Herberts Cukurs

apzinīgi strādājāt viņu labā, par to tagad MĒS jūs sodīsim! Vai tiešām mums pie šādas absurdas prakses būtu jāatgriežas?

Var uzdot jautājumu: kas būtu noticis, ja Cukurs atteiktos stāties Arāja komandā? Tādā gadījumā viņu pašu laikam ievietotu Salaspils nometnē, bet “Holokausta vēsture” nekas būtiski nemainītos, vienīgi droši var teikt, ka par 4 bojā gājušiem židiem būtu vairāk, jo viņu dzīvības Cukurs izglāba tikai tāpēc, ka atradās tajā pašā Arāja komandā. Tiesa, par to viņš pretī saņēma melnu nepateicību, jo izglābtie vēlāk viņu acīmredzot ne tikai neaizstāvēja, bet pat apvainoja un apsūdzēja “no pirksta izzīst” noziegumu izdarīšanā.

Ar rūgtumu Cukurs vēlāk teica ģimenes locekļiem: “Kad vācu laikā dzirdēju apgalvojumus, ka židiem nedrīkstot palīdzēt, jo tie uz labu atdarot ar ļaunu, es tam neticēju, jo nekad ar neko tādu nebiju saskāries, nebiju saņēmis ne no vienas tautības vai rases cilvēka... Tagad diemžēl jāsecina, ka vismaz uz daļu židu šis teiciens gan attiecas.”

Un tiešām, ja palasa kaut vai H. Cukura grāmatu “Mans lidojums uz Gambiju”, tad jāsecina, ka viņš bija neparasti tolerantants arī pret nēģeriem, kurus tolaik daudzi baltie vairāk uztvēra kā “pērtiķus”, nevis cilvēkus. Par to viņš arī pretī saņēma labestīgu attieksmi. Viņam bija pamats tieši to gaidīt arī no židiem, bet...

Mans viedoklis ir šāds: ja Cukurs otrreiz dzīvotu šai pasaulē, tad vienlīga par židu šāvēju viņš nekļūtu, jo viņa raksturs neļautu slepkavot neapbruņotus cilvēkus, taču viņu glābējs arī laikam viņš vairs nebūtu... Un, kas attiecas uz Cukura jautājumu un latviešu un židu kā tautu savstarpējo attiecību uzlabošanu vai pasliktināšanu,

tad varu teikt, ka nekas cits tā neuzlabotu mūsu savstarpējās attiecības un nepalīdzētu sadziedēt karā cirstās brūces kā vismaz viena židu tautības pārstāvja vēlme atvairināt mums par viņu glābēja Cukura nelietīgo noslepkavošanu un publisku aicinājumu visā pasaulē beigt viņu *apliet ar dubļiem*. Vai tāds žids atradīsies? Nezinu, bet domāju, ka tiem, kurus tā uztrauc mūsu valsti un tautu savstarpējās attiecības, vajadzētu nevis aizliegt Cukura vārdu ņemt mutē, bet gan pacenties sameklēt šādu židu. Neticu, ka pasaulē neviena tāda cilvēka nav.

Savukārt mums, latviešiem, vajadzētu svēti glabāt un cienīt H. Cukura piemiņu, jo tādu krietnu cilvēku ne vien Latvijā, bet visā pasaulē ir gana maz bijis. Kas par to šaubās, lai izlasa **B.Šābertes grāmatu “Ļaujiet man runāt!”**, un tad viņiem, cerams, viss kļūs skaidrs. Starp citu, vēlos atzīmēt, ka biedrība “Latvietis” ir izdevusi gan H. Cukura grāmatu “Mans lidojums uz Gambiju”, gan aplokšnes ar viņa attēlu, to visu par attiecīgu samaksu var iegādāties (skat.: www.latvieties.lv). Ja būtu finansiālo līdzekļu, tad izdotu arī “Lidojumu uz Japānu” un citus ar H. Cukura dzīvi saistītos materiālus.

Visbeidzot. Uz raksta sākumā uzdoto jautājumu var atbildēt šādi: **tad, kad Latvijā pie varas būs Patiesi Nacionālisti!** Tad būs gan H. Cukura (nevis vienkārši Cukura) iela Liepājā un citās Latvijas pilsētās, būs viņam veltīti pieminekļi, obeliski, piemiņas plāksnes... viss, ko šis krietnais cilvēks ar savu darbu mūžu un traģisko likteni ir nopelnījis. Taču, lai tas notiktu, visai tautai beidzot ir jāceļas kājās un par to ir jācīnās!

NĀCIJA PĀRI VISAM!!!

CĪŅAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

DEFORMĒTAJĀ GREIZO SPOGUĻU KARALVALSTĪ

Saruna ar Liepājas nacionālistu **Viktoru Birzi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

IR JĀGLĀBJ, KAS VĒL GLĀBJAMS!

DDD: *No Eiropas Savienības puses visām dalībvalstīm mēģina uzspiest pamatnācijām nevēlamu imigrācijas politiku, nosakot, ka ik gadu ir jāpieņem noteikts skaits imigrantu, kuri ne tikai nezina nacionālo valodu un kultūru, bet pat ārēji krasi atšķiras no, piemēram, Latvijas iedzīvotājiem. Nespējami atrast argumentus, kādēļ netiek veikta dekolonizācija, politiķi un citi pēc raksturaniecīgi cilvēciņi tēlo, ka viņiem rūp Latvijas un latviešu liktenis, un paziņo, ka labāk, lai te ir krievvalodīgie nekā kaut kādi iebrāucēji no Āfrikas vai Ķīnas. Varbūt viņiem*

cita mentalitāte. Tie nav eiropieši. Bieži vien viņu izcelsmes zemēs atsevišķa cilvēka dzīvībai nav nekādas vērtības, un tāds domāšanas veids tiek ievazāts arī Eiropā. Tie nav eiropieši. Varbūt daudzi pietiekami nenovērtē šos draudus. Taču tie mums ir priekšā, salīdzinoši tuvu nākotnē.

Pirmie signāli ir ķīniešu lēnā, bet neatlaidīgi pakāpeniskā ienākšana Latvijā. Kas gaida mūs nākotnē, to labi ilustrē no Rietumeiropas atgriezušās jaunās latvietes ar nenosakāmas izcelsmes tumšādainiem un “šķībacainiem” pēcnācējiem. Man tas liekas šausmīgi! Ja krievus, ukraiņus, baltkrievus noteiktos apstākļos, ar pareizu politiku ir iespējams asimilēt (ne visus, protams, jo viņu ir pārāk daudz), tad neģerus

niem migrācijas viņiem. Mana personiskā nostāja: šobrīd ir jāglābj tas, kas vēl ir glābjams!

AMORALITĀTES DZIRNAS MAĻ, BEZ APSTĀJAS

DDD: *Diemžēl nacionāli un morāli ētiskā situācija visā Eiropā un pasaulē ļoti strauji pasliktinās. Atliek vien cerēt, ka latvieši attapies, pirms būs neatgriezeniski degradējušies.*

Viktors Birze: Rietumu pasaule šodien pati sevi iznīcina! Ir izaugušas jau vairākas jaunas paaudzes, kas dzimušas pēc tā saucamās seksuālās revolūcijas. Tās ir uzaugušas morāli neveselīgā klimatā, ar televīzijas un izklaides industriju starpniecību uzņemot tikai baidas un neveselīgas seksualitātes kulta cildinājumu – pornogrāfiju, “brīvo attiecību” popularizāciju.

Rietumu mediji ir iebojējuši, ka patriotisms ir nosodāms, jo aizvairo citas tautības un vispār ne pie kā laba noved, ka stipras nacionālās jūtas un savas nācijas tiesību aizstāvība ir tikai solis līdz terorismam, bet tradicionālas laulības ir vecmodīgas, neatbilst laikmeta prasībām, diskriminē sievietes un vispār – svarīgāk ir veidot strauju profesionālo karjeru, apmeklēt skaistumkopšanas proce-

pastāv alternatīva – veselīga pasaules uztvere. Ja mēģināsi pārliecināt viņus par to, labākajā gadījumā tevi neņems par pilnu, sliktākajā – nosauks par tumsonīgu fašistu un pasludinās par politisku ekstrēmistu, kas apdraud valsts drošību.

Rietumu cilvēki kopš bērnības tiek indēti ar amoralitātes, visatļautības un ārdošā liberālisma indi, vairums pie tās ir pieradis un kļuvis atkarīgs. Nāves kultūra ir viņu dzīvesveids, un no šīm murgainajām idejām viņi ir kļuvuši atkarīgi, paši pieprasot vairāk seksa un vardarbības televīzijā, aizvien rafinētākas izvirtības seksuālajā dzīvē, pamatīgākas orgijas izklaides industrijā un, protams, lielāku viltus brīvību politiskajā dzīvē, lai nekādas normas – ne reliģiskas, ne morālas, ne arī nacionālas – neierobežotu viņu “fundamentālās cilvēktiesības” darīt pilnīgi visu, kas vien ienāk prātā ar savu dzīvi, ķermeni un garu, nosplauzoties par pārējo sabiedrību un nokaujot sevi jebkādu pienākuma apziņu.

Šajā biznesā tiek apgrozītas neiedomājamas naudas summas, un aiz tā stāv milzīgas intereses. Šis pats bizness ir radījis sev spēcīgu politisko lobiju un kontrolē Rietumu politisko mašīnēriju ar konkrētu mērķi – uzturēt melu, ļaunuma un visatļautības sistēmu, kas tiek dēvēta

“Kamēr būs kaut sauja latviešu, kuri ir gatavi upurēties, mūsu tautas lāpa vēl nenodzisīs!”

dūras, seksuāli atbrīvoties un nesteigties ar pēcnācēju radīšanu, jo darbaspēku vieglāk ir importēt no nabadzīgajām trešās pasaules valstīm.

Papildus visam augstskolā cilvēki ar akadēmiski skanīgiem tituliem vēl nolasa lekciju kursus par to, ka nav absolūtu vērtību, viss ir relatīvs, pat Dieva vārds ir apšaubāms, un šīs lekcijas parasti ir piebārstītas ar vārdiem – “tolerance”, “iecietība”, “cilvēktiesības”. Jaunākās paaudzes neko citu nav redzējušas un dzirdējuši – citu, labāku pasaules modeli nepazīst. Viņi ir uzauguši deformētajā greizo spoguļu valstībā un pat nespēj iedomāties, ka

CIK ILGI VĒL?...

Maruta Gulbe

Bijusī H-86 aktīviste

Noskatoties un noklausoties žurnālistes Ilzes Naglas vadīto “Sastrēgumstundu” 26. februārī, ar rūgtumu pārdomāju “viedos” izteikumus un prātojumus, kas skanēja no okupantu deputāta Agešina un okupantu žurnālista Petropavlovskā mutēm. Nepatīkami bija klausīties arī “latviešu” – filozofa Svecē, žurnālista Liniņa un Iekšlietu ministrijas valsts sekretāres Pētersones-Godmanes – prātulās, kas, aizsargājot okupantus, spriedelēja, ka cilvēkus nedrīkst sodīt par okupācijas fakta noliegšanu, jo, lūk, viņi vērsīšoties Eiropas Cilvēktiesību tiesā un tur vinnēsot. Tas būšot tikai nesmukums Latvijas valstij, jo Latvija esot demokrātiska valsts. Kur vēl idiotiskāku spriešanu?!

Iznāk, ka demokrātijas vārdā aizliegts sodīt okupantus par okupācijas fakta klaju noliegšanu, latviešu tautas nīcināšanu un nepārtrauktu (kopš 1945. gada!) latviešu apsūkāšanu par fašistiem – pierakstot latviešiem visus pasaules grēkus.

Ir taču zināms, ka 1940. gadā, nelikumīgi pārkāpjot noslēgto Latvijas-Krievijas Miera līgumu, Krievija militarizēti okupēja Latviju un zvērīgi izrēķinājās ar latviešu tautu, Latvijas armiju, latviešu inteliģenci – gan apšaujot, gan izvedot uz Sibīrijas gulagiem. Šis drausmīgās zvērības Latvijā pārtrauca Vācijas okupācija. Latvieši vācu armiju sagaidīja kā glābējus no šausmīgā Austrumu kaimiņa baigā genocīda.

“Vienreiz ir jāpaveic šis process tā, kā tas notiek visā pasaulē, valstīm nokratot okupantu jūgu!”

Protams, latvietim ir grūti salīdzināt abas okupācijas, bet tik baismīgu noziegumu, kādus veica krievu okupācija pret latviešu tautu, no vāciešu puses nebija.

1945. gadā, ienākot krievu armijai Latvijā, Krievija otrreiz okupēja Latviju un turpināja genocīdu pret Latvijas tautu – galvenokārt pret latviešiem. Ar 1945. gadu arī sākās masveida civilā okupācija Latvijā. Nekontrolētos daudzumos Latvijā plūda iekšā okupētājvalsts iedzīvotāji, šo teritoriju uzskatot par iekarotu, bet latviešus saucot par fašistiem, kas turpinās joprojām. Tagad krievvalodīgie Latvijā ir kā “svētās govīs”, kuras nedrīkst aizskart, nedrīkst sodīt par neķītru necieņas izrādīšanu Latvijai un latviešiem.

Visas līdzšinējās valdības ir bijušas bez mugurkaula – glēvas un neizlēmīgas, lai spētu pieņemt likumus, kas aizsargātu valsti un latviešus no atklātiem, nepārtrauktiem krievvalodīgo draudiem, no visāda veida absurdām demonstrācijām.

Lai līdzsvarotu iedzīvotāju sastāvu, kāds tas bija līdz krievu okupācijai (līdz 1940. gada 17. jūnijam), Latvijā ir jāveic dekolonizācija. Vienreiz ir jāpaveic šis process tā, kā tas notiek visā pasaulē, valstīm nokratot okupantu jūgu!

Eiropa mūs sapratīs, ja valstsvīri būs šī vārda cienīgi un pasaulē runās patiesību. Nedrīkst iekļidenim (okupantiem) ļaut dzīvot labāk par pamatnāciju – mīļā miera labad. Latviešiem savā Tēvzemē joprojām liek justies kā pabērniem, bet krievvalodīgais staigā kā varena! Pagaidām valdība dara visu, lai okupantiem šeit būtu labi.

Cik ilgi krievvalodīgajiem būs ļauts dzīvot Latvijā ar pārākuma apziņu pār latviešiem – kā tas bija PSRS laikā?

Cik ilgi valsts uzturēs krievu skolas, tā šeit audzinot ienaidniekus, kuru mērķis ir un būs Latviju iznīcināt?

Vai izrāpsimies no EIROPAS KATLA?

Nepieciešams atgūt Latvijas zemei to svētuma vērtību, ko tā zaudējusi pēdējos 100 gados. Tagad tā ir tikai vulgāra biznesa un lētas spekulācijas objekts. Bez savas zemes svētuma apziņas pat deokupācija un dekolonizācija nesniegs gaidītos rezultātus. Cīņa par to nekad nav bijusi viegla.

Lentīlijs (Lentilius) Rozīns (1657–1733), vācu ārsts, bija mājaskolotājs Dobeles latviešu draudzē. Vēlāk Vācijā viņš publicēja plašus novērojamus par Kurzemes apstākļiem, cilvēkiem, paražām un dabu. Folkloras laukā tas ir vispīlīgākais no visiem 17. gadsimta ziņojumiem par Kurzemi, ko snieguši ārzemnieki. Lūk, ko viņš raksta par latviešiem:

“Vēl šodien pie zemniekiem palikuši zināmi ķēniņi, kuru vectēvi pirms vāciešu atnākšanas pārvaldījuši latviešus. Šī tauta ir viltīga, mainīga un neuzticīga un vāciešus vajā gandrīz ar nāvīgu naidu. Viņa vēl tagad esot padēvusies maģijai, tālab bieži šur tur redz vienu otru tās piederīgo sodām ar sadedzināšanu. Tā atminos, ka kāds muižnieks Nettelhorsts nedaudz gados sodīja ar sadedzināšanu ap 80 savu pavalstnieku. Vilkatība esot visā zemē izplatīta.”

Profesors E. Dunsdorfs Latvijā ir saskaitījis vairāk nekā 90 karātavu kalnu. Lūk, ar kādām metodēm tika liekti latviešu mugurkauli. Taču tagad daudzi viņu nožēlojamie pēcteči ir noilgojušies pēc baroniem un citiem latviešu tautas bendēm.

Ja latviešiem kaut daļēji palaimējās izrāpties no padomju katla, kurā pazuda ap 100 tautas, tad kā būs ar Eiropas katlu?

Mācīsimies no pagātnes, jo bez tās nebūs arī nākotnes!

T. Silis, Jelgavā

GLOBĀLI VIENĀDI

Turpinājums no 1. lpp.

Nacionālo gvardi apmāca un komandē iekšlietu karaspēks. Tāpēc daudzi patiesi patrioti Nacionālajā gvardē nestājas. Arī mūsu aizsargi ignorēja Zemessardzi, un tikai tie, kam kārojās ieroci, darbojās abās.

Brīvprātīgie Ukrainas Nacionālajā gvardē to pieņēma un samierinājās, jo taču ir jāizmanto iespēja brūņoties un aizstāvēt valsti. Un viņiem šādu iespēju arī dos, bet šī iespēja nemanāmi pārāugs tādā, kāda iepriekš bija iekšlietu karaspēkam, un nemanot

pie mums. Būs *praidi*, un nenormālibas kļūs par normu. Pompozi svinēs neatkarības dienas, godinās varoņus, bet Ukraina kā valsts būs mirusi.

Un tas nav tāpēc, ka sliktie onkuļi izveidoja *Maidanu*, padzina Janukoviču. Nē, viņi vienkārši prot prognozēt un paredzēt cilvēka uzvedību, viņi zina tā vājības un to, kā viņus programmēt un ievirzīt. Viņi prot paredzēt tautas uzvedību un cilvēku reakciju. Viņi prot sagaidīt isto brīdi, un viņiem gan laika, gan naudas un pacietības

“Diagēns meklēja cilvēkus un šodien ir jāmeklē cilvēki, ar kuru pūlēm pasaule vēl pastāv.”

no gvardes izslēgs darbīgākos, radīs tādu iekārtu un situāciju, ka gvardisti būs ieinteresēti saglabāt savus amatus un neizrādīs nekādu iniciatīvu, gaidīs tikai rīkojumus, dažādu provocāciju rezultātā gvarde apkaros Ukrainas patriotus un zaudēs tautas atbalstu.

Ko no tā gūst tie, kas šo plānu īsteno? To, ka šī nacionālā gvarde ir vāja un istie Ukrainas patrioti tajā nestājas. Naivs sabotāžas veids. Patrioti pamatoti, bet nemākulīgi, vārgi runā par to, ka tas nekur neder, ka tas nav pareizi, bet neko citu arī paši neizveido. Ja arī izveido, tad tas ir vājš, neietekmīgs un tautas neatbalstīts. Vara manipulē ar tautas atbalstu, to izmanto, un rezultāts būs tāds pats kā pie mums. Ukraini no Ukrainas bēgs, izklīdis pa Eiropu. Tagad nabadzīgie ciemi paliks tukši. Tur vairs nebūs nabadzības, tie būs vienkārši tukši. Cilvēki pārvāksies uz dzīvi pilsētās. Ukrainā ienāks tādas morāles “vērtības”, kādas ienāca no *demokrātiskiem Rietumiem*

pietiek. Viņi prot sagaidīt un izmantot tiem labvēlīgus apstākļus. Tā izdrija ar mums, tā izdrija ar Ukrainu un citām valstīm un tautām. Drīz mēs būsime globāli vienādi.

Vienmēr ir jautājums: ko darīt? Pie mums deviņdesmito gadu sākumā bija patiesības saucēji un patiesības balss – cilvēki. Mums vajadzēja viņos ieklausīties, mums vajadzēja viņu ieteikumus ņemt vērā, bet mēs ignorējām, jo viņus pārkliedza un mūs piekāpa vecā-jauņa vara. Bet bija tādi, kas tad darija un dara tagad. Bija tādi, kas tad redzēja un redz tagad. Bija tādi, kas tad teica patiesību un saka tagad. Arī Ukrainā tādi ir. Un tikai ar viņu pūlēm pastāv mūsu valsts, un tikai ar šādu “mulķu” pūlēm pastāvēs arī Ukraina. Jo, ja nebūtu šādu cilvēku, mēs jau sen būtu iznīkuši un cits citu apkāvuši.

Diagēns meklēja cilvēkus un šodien ir jāmeklē cilvēki, ar kuru pūlēm pasaule vēl pastāv. Arī šis raksts ir domāts cilvēkiem, kurus es meklēju.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

DEFORMĒTAJĀ GREIZO SPOGUĻU KARALVALSTĪ

Turpinājums no 7. lpp.

Viktors Birze: Vai tad kāds cenšas jauniešiem to audzināt? Šobrīd tā ir ļoti apzināta, pašā jaunā cilvēka izvēle – būt apzinīgam latvietim, jo valsts to neveicina. Nedaudzi līdz tam nonāk – labākajā gadījumā ģimenes tradīciju dēļ, ja ir paveicies ar tādu ģimeni. Lauku novados, paldies Dievam, vēl ir tāda struktūra kā Jaunsardze.

**AUDZINĀSIM
BĒRNUŠ PAR
LATVIEŠIEM!**

DDD: *Tu iepriekš teici, ka esi pesimists. Kāds dzinulis tomēr liek tev darboties, mēģināt ko labot? Kādi ir tavas darbības motīvi?*

Viktors Birze: Teikšu tā – kamēr būs kaut sava latviešu, kuri ir gatavi upurēties, mūsu tautas lāpa vēl nenodzisīs! Situācijās, kad notiek lieli un grandiozi pavērsieni,

**“Latvija ir ceļā uz to pašu bezvērtību
sabiedrību, kas plaukst Rietumeiropā,
bez ģimenes vērtībām, saknēm,
tradīcijām, toties ar pederastu
“laulībām”.”**

tieši domājamošais, tikumiskais mazākums uzņemas vadību pār pūli, kas domā ar kuņģi un citiem orgāniem.

Tiem, kuri apzinās, cik sliktā situācijā ir latviešu tauta, nevajadzētu bezcerībā nolaist rokas un teikt – mēs jau neko nevaram, mūsu ir maz. Manuprāt, šiem cilvēkiem, kurus es gribu saukt par Latviešiem ar lielo burtu, ir savstarpēji jāsadarbojas, jādomā, kā var cits citam palīdzēt gan biznesā, gan ikdienas dzīvē. Dzīve pierāda, ka latvietim sadzīvīsko problēmu risināšanai jāvelta daudz laika un enerģijas, kas būtu vajadzīga kopējai idejai.

Un vēl – bērni un mazbērni. Audzināt viņus par Latviešiem, neļaut sistēmai viņus degradēt līdz radījumu līmenim! Patiesībā ir daudz jauniešu, kas ir sava ceļa, savas patiesības meklējumos. Pacientietiesismaz dažus, kaut vienu, uzvest uz pareizā ceļa. Tā ir smalka padarīšana – at-
rast pareizo pieeju cilvēka dvēselei tā, lai tā atsaucas, bet tas ir tā vērts. Vairāk vērts nekā desmit gudri sacerēti raksti tiem, kurus tāpat vairs pārliecināt nav vajadzības. **Katrs jauns latvietis, kas nostājās uz nacionālisma ceļa, pagarina mūsu tautas eksistenci.**

Uzskatu, ka, sanākot kopā, saliekot galvas un rokas kopā, varētu paveikt daudz ko patiesi vērtīgu un vajadzīgu. Patiesībā tā ir liela nelaime, ka daudzi ļoti gaiši un nacionālajai idejai uzticīgi cilvēki ir nospiesti pasivītātē sadzi-

visku problēmu dēļ. Zinu daudzus, kas gribētu ko darīt, bet nevar, jo visus spēkus paņem darbs, ģimene, līdzekļu trūkums, cīņa par eksistenci. Tas ir liels zaudējums mums visiem.

**VAI ATKAL
KAĶIS MAISĀ?**

DDD: *Šobrīd lielu troksni sacēla Krievija, protestējot pret to, ka Latvijas Sa-
eimā ir likumprojekts, kas paredz kriminālsodu par okupācijas fakta noliegšanu. Kā tu to vērtē?*

Viktors Birze: Situācijā, kādā esam, atbalstu, jo citas izvēles nav. Bet es nevaru atturēties nepasakot, kas nodarbina manu prātu. Ja patiesība ir jāsargā ar kriminālsodiem, tad kaut kas nav kārtībā!

Kāpēc vispār pastāv šāds jautājums: bija vai nebija okupācija? Tātad ir personas, kas uzskata, ka nebija, un tā ir galvenā problēma.

Ir jāuztraucas nevis par to, ka viņi to pasaka, bet, dzīvodami šeit – mūsu valstī, tā domā. Ja draudēs sods, viņi to nepateiks skaļi, bet vai mainīs domas? Nē, taču, viņi klusēs un naidā griezis zobus!

Avīzē “*CAS*” pirms vairākiem gadiem lasīju intervijas ar naturalizētajiem jauniešiem. Tie ciniskā atklātībā pateica: valodu iemācījāmies, lai nolicu eksāmenu, iegūtu pilsonību un pēc tam balsotu par partijām, kas ieviesīs krievu valodu kā otru valsts valodu un visiem nepilsoņiem piešķirs pilsonību. Tāpat ir ar okupācijas noliegšanu. Viņi turēs muti tikai pašsaglabāšanās instinkta dēļ, bet ļojālāki nekļūs.

Sliktākais ir tas, ka, lai šķietami apklusinātu agresīvākos un aktīvākos piektās kolonnas aktivistus, tiek radīts diezgan nelāgs precedents. Biedē, ka, pamatojoties uz šo likuma normu, nākotnē var pamatīgi tikt ierobežota mūsu visu vārda brīvība. Brisele jau velk uz to, ka homoseksuāla dzīvesveida neatzišana arī būtu jātraktē kā naida runa ar visām no tā izrietošajām kriminālsoda sekām. Eiropā ir diezgan daudz valstu, kur kriminālatbildība draud par holokausta vēstures pētišanu un dažādu ar to saistīto oficiālo mītu un skaitļu apšaubīšanu. Neuzskatu, ka tas ir pareizi.

Jā, principā kā latvietis es piekritu – okupācijas noliedzējiem nav vietas mūsu sabiedrībā, bet ir lietas, par kurām ieteiktu tālredzīgi padomāt.

DDD: *Vai mums tas ir*

tik svarīgi – varbūt būtiskāk ir okupācijas fakta nolieguma kriminalizēšana, nevis tas, vai varēsim vai nevarēsim runāt par holokaustu un tā patiesajiem apmēriem?

VB.: Domāju, ka nevienam strīdēties par holokaustu – tā apmēriem un detaļām – nav pašmērķis. Diemžēl šo jautājumu aktualizē tie cilvēki, kam holokausts ir nevis vēsturiska traģēdija, bet varas instruments, ko izmantot jebkurā situācijā, kad židu politiskās intereses nonāk pretrunā ar citu tautu interesēm. Jā, un tas ir arī liels bizness. Mūs tas šobrīd skar tiešā veidā, kad šo etnisko grupu pārstāvoši blēži mēģina radīt sev izņēmuma stāvokli, pārskatot denacionalizācijas procesu. Patiesībā tā sauktais holokausta aizsegā tiek “bīdīta” nelietīga afēra, lai no valsts izkrāptu milzīgu naudu un vērtīgus nekustamos īpašumus.

DDD: *Ja pareizi atceros, Urbanovičs no “Saskaņas centra” teica – es jau nenoliedzu, ka okupācija bija, bet nav okupantu.*

VB.: Ļoti precīzi! Tas arī ir valsts politiskais ska-
tiens uz mūsu vēsturi jeb oficiālā pozīcija, ko apbrīnājami trāpīgi pārtvēris arī Urbanovičs. Un kas mainī-
jies mūsu dzīvē, kopš Urbanovičs to pateica? Ķecerīga doma: bet es pat drošāk jūtos, kad redzu savu ienaidnieku atklātā pozā – tādu, kāds viņš ir. Liekulīgs, nomaskējies ienaidnieks iemidzina modrību.

DDD: *Tāpat mums neko nelīdzētu, ja Krievija atzītu okupāciju un tikai vārdos atvainotos.*

VB.: Līdzētu! Tas būtu

pamats, lai Latvija izteiktu nākamo prasību – kompensēt okupācijas radītos materiālos zaudējumus un piedalīties deokupācijas un dekolonizācijas īstenošanā. Tikai tas, manuprāt, ir nereāls sapnis. Nelieti jeb, precīzāk, apzinīgu Krievijas **impērijas** interešu sargu nevajag jaukt ar cietpauri vai muļķi. Viņi labi zina, ka Latvijas okupācija bija, un zina tos noziegumus, ko viņu priekšteči ir pastrādājuši, gluži tāpat kā Staļins labi apzinājās, ko dara. Tikai viņi to nevēlas atzīt. Atzīt Latvijas okupāciju nozīmē to, ka būs jāatzīst līdzīgi noziegumi pret veselu virkni citu valstu. Tas izraisītu milzīgu ķēdes reakciju, kad nāktu klajā visi noziegumi, sabruktu viss desmitgadēm uz mēliem būvētais Krievijas vēstures mīts. Iedomājies, kādas tiesiskās, materiālās pretenzijas pret Krieviju kā Padomju Savienības mantinieci var celt kaimiņi, arī privātpersonas!? Valsts sabruktu un bankrotētu.

Manuprāt, jārikojas ir pavisam citādi. Vienkāršoti runājot: maksimāla ekonomiskā neatkarība no Krievijas, Maskavas propagandas bazūnu aizbāšana Latvijā, aktīva diplomātiskā iesaiste jebkurās koalīcijās, kuru mērķis ir kolektīvā drošība no Krievijas draudiem, un piektās kolonnas skaitliska samazināšana jebkurām iespējamiem līdzekļiem. Tie man šķiet galvenie politiskie uzdevumi šajā jomā.

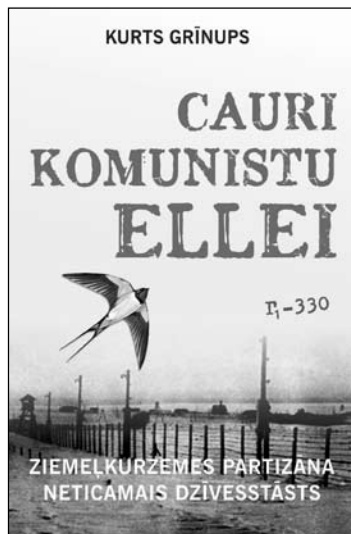
Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

VĒRTĪGA GRĀMATA

**Kurts Grīnups
“CAURI KOMUNISTU ELLEI”**

**Ziemeļkurzemes partizāna
neticamais dzīvesstāsts**

okupāciju. Tas ir stāsts par latvieša nesavtīgo Tēvzemes mīlestību, alkām pēc brīvības un radošo drosmi aizstāvēt patiesību.

“Es tiku izsūtīts aiz Ziemeļu polārā loka, lai nekad vairs neatgrieztos dzimtenē. Aizmuguriski man tika piespriests mūža izsūtījums pēc soda izciešanas. Mani sodīja par to, ka cīnījies pret svešu varu un gribēju dzīvot brīvā Latvijā.”

/Kurts Grīnups/